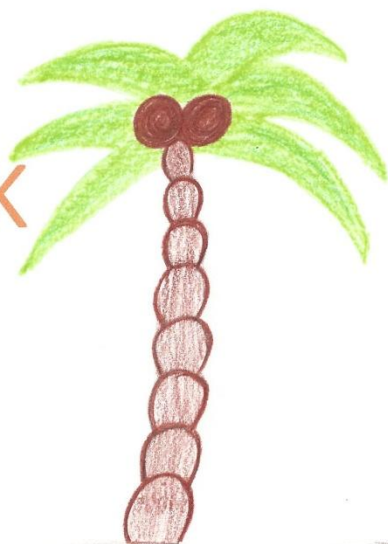

KORAKI

OŠ DUPEK

Junij 2015

KORAKI

Glasilo OŠ Duplek

junij 2015

Mentorica: Darinka Mulaosmanović

Računalniško oblikovanje: Darinka Mulaosmanović

Naslovnica: Melisa Zelenik, 6. a

Fotografije: Sara Zavernik (9. a), Gaia Konec (8. a), Anisija Graovac (6. a), Jadranka Cenc
Maja Ferk, Tomaž Miholič, Darinka Mulaosmanović

KAZALO

UVODNIK	3
DOŽIVELI SMO	4-15
BEREMO, BEREMO	16-20
PRIJATELJSTVO	21-22
ŠOLA V NARAVI	23-25
POUSTVARJANJE.....	26-30
POEZIJA	31-33
OD TU IN TAM	34-39
POČITNICE	40-45
PODPISI DEVETOŠOLCEV	46

VIR:

Slika s strani 16:

https://www.google.com/search?q=andersen&source=lnms&tbm=isch&sa=X&ei=B9hkVdaMC6fjywP2_4CABg&ved=0CAcQ_AUoAQ&biw=1366&

Slika s strani 17:

https://www.google.si/search?hl=sl&site=imghp&tbm=isch&source=hp&biw=1047&bih=484&q=knjiga&oq=knjiga&gs_l=img.3..0110.2469.4066.

Pozdravljeni!

Še malo pa bodo pred nami dolgi dnevi polni lenarjenja, brezdelja, smeha, uživanja nekje ob morju ali kje v gorah ali pa kar doma ...

Blížajo se nam počitnice - čas, ki ga preživljamo z družino in s prijatelji.

Na vse to pa bomo morali še malo počakati, kajti čaka nas še zadnja dirka za lepimi ocenami.

Upamo, da nam bo vsem uspelo.

V premislek pa vam naj bodo besede pesnika Toneta Pavčka:

*»Nobena pot ni ravna,
nobena pot ni revna,
a vsaka je zahtevna
in tvoja ena sama - GLAVNA.«*

Tudi to šolsko leto smo za vas pripravili šolsko glasilo Koraki, v katerega smo želeli ujeti vsaj nekaj utrinkov letošnjega šolskega leta.

Sprehodite se z nami in uživajte ob branju.

Novinarji Korakov

DOŽIVELI SMO

ŠOLSKA TRGATEV

Morda se besedna zveza šolska trgatev sliši nekoliko nenavadno, a prav tako je nenavadno tudi dejstvo, da je naša šola lastnica potomke najstarejše trte na svetu. Ta raste na dvorišču OŠ Duplek. Ker jo skozi vse leto lepo negujejo in skrbijo zanjo, nam v jesenskem času pokloni lepo količino sočnega grozdja. V ta namen smo 26. 9. 2014 ob 11. uri organizirali trgatev. Pri tem smo sodelovali vsi učenci in se, kot je na trgatvah navada, tudi dobro zabavali. Za dobro voljo je med drugimi nastopajočimi poskrbel šolski pevski zbor, ki je na začetku prireditve zapel nekaj pesmi. Nato so vajeti prijele ljudske pevke iz Korene, pridružili pa so se nam tudi učenci osnovnih šol Hajdina, Starše in Cirkulane- Zavrč. To je pripomoglo k temu, da se je trgatev udeležila pisana množica ljudi.

Na razstavi smo si lahko ogledali staro vinogradniško orodje in pripomočke, prav tako pa tudi prikaz spravila jesenskih pridelkov. Na koncu, ko smo bili že lačni, smo si lahko postregli s kupom dobrot, ki nas je čakal na mizah. A pri tem niso manjkali namazi, potica in seveda gibanica.

S tem se je prireditev končala, nam pa so v spominu ostali lepi vtisi.

Ana Turk, 8. a

LITERARNI VEČER Z AKSINJO KERMAUNER

V torek, 18. 11. 2014, smo imeli v knjižnici Duplek literarno srečanje s pisateljico, pesnico, učiteljico in tiflopedagoginjo Aksinjo Kermauner.

Srečanje se je začelo ob 18. uri. Povabljeni smo bili predvsem učenci od 6. do 9. razreda in seveda tudi vsi občani občine Duplek. Celoten dogodek je povezovala knjižničarka gospa Tatjana Jamnik Pocajt.

Gospa Aksinja nam je povedala, da se ukvarja s pisanjem literarnih del za slepe in slabovidne otroke, katere pa poučuje tudi na osnovni šoli. Gospa je tudi tiflopedagoginja, kar pomeni, da je pedagoginja za slepe. Pisateljica nam je povedala in tudi pokazala, s čim se gibajo in poučujejo slepi otroci. Pokazala nam je tudi pripravo, s katero so včasih pisali brajico. Ali ste vedeli, da lahko slepi pišejo in odgovarjajo tudi preko računalnika? Tudi mi nismo vedeli, zato nam je pisateljica razložila, da imajo zraven tipkovnice še posebno tablico, na kateri se jim besedilo izpiše v brajici (pisavi za slepe). Pisateljica je napisala nekaj knjig za slepe, kot sta npr. Kakšne barve je tema? in Snežna roža. Piše pa tudi za vidne otroke in odrasle, npr. Dnevnik Hiacinte Novak in Juhuhu pa ena gnila platenka. Dobila je tudi veliko nagrad, med drugim tudi plaketo Antona Skale (najvišje priznanje Društva specialnih in rehabilitacijskih pedagogov) in priznanje za knjigo Kakšne barve je tema? Urada vlade RS za invalide.

Pisateljica nam je dala za preizkusiti očala, skozi katera se nič ne vidi, zato da bi spoznali, kako se počutijo slepi otroci. Večer je bil zelo poučen in zanimiv.

Doroteja Čeh, 8. a

TRADICIONALNI SLOVENSKI ZAJTRK

V petek, 21. 11. 2014, smo imeli v OŠ Duplek tradicionalni slovenski zajtrk. V šolo smo morali priti ob pol osmih. Zbrali smo se v jedilnici, kjer je najprej pevski zbor zapel pesem, otroci sedmega razreda pa so zaigrali kratki prizor nedeljskega zajtrka. Na mizah nas je pričakal med, kruh, jabolka in mleko. Vse te sestavine so bile iz naše bližnje okolice in seveda tudi domače.

Ko smo pojedli, smo se odpravili vsak v svoj razred, kjer smo bili do devetih. V razredih so nam razredniki povedali, kako bo potekal ta dan. Nato smo se odpravili na malico. Po malici so nekateri učenci odšli izven šole na kmetije, nekateri pa smo ostali v šoli.

Učenci osmega razreda smo imeli na obisku gospo čebelarko in njenega moža. Najprej smo

se razdelili v dve skupini. Prva skupina je ostala v naravoslovni učilnici, druga skupina pa je šla v zgodovinsko učilnico. Fantje iz prve skupine so izdelovali sveče in okvir iz satovja, dekleta pa smo okraševale medenjake. Druga skupina pa je pod vodstvom učiteljice Žive in knjižničarke izdelovala maske za obraz. Po določenem času smo se zamenjali.

Dan smo končali okrog dvanajstih. Imeli smo se super. Za na konec pa smo še zapeli in razrezali torto, saj je imela naša sošolka Eva rojstni dan. Vsi pa smo odšli domov s čudovito in gladko kožo.

Doroteja Čeh, 8. a

OBISK KMETIJE V DVORJANAH

Zbudila sem se in vedela, da bo danes prečudovit dan, saj smo imeli naravoslovni dan in pa tradicionalni slovenski zajtrk.

Ko smo prispeli v šolo, smo odšli v učilnico, kjer smo počakali učiteljico. Po hitrem pogovoru z učiteljico smo se odpravili v jedilnico, kjer je najprej nastopal pevski zbor, nato pa je imela učiteljica Marjetka uvodni govor. Na našo šolo je prišla tudi čebelarka,

ki je imela govor o letošnjem pridelku, ki pa je bil na žalost skromen. Na koncu smo še poskusili med in njene medenjake. Nato smo šli z učiteljico nazaj v razred, kjer smo se pogovorili o poljedelstvu in si pogledali elektronsko prosojnico. Potem smo odšli v jedilnico, kjer smo si vzeli malico in se peš odpravili do kmetije Pesel v Dvorjanah. Zelo lepo so nas sprejeli. Napotili smo se v hišo, kjer smo si ogledali stroj, ki je zamesil testo za kruh. Ko je bilo gotovo, se je testo samo še oblikovalo in kot bi mignil, je že bilo v krušni peči. Med peko smo si ogledali živali. Imeli so krave, pse, konje, teličke, bike in to vse smo si lahko ogledali. Postregli so nas s sokom in z domačim pecivom. Po 45 minutah se je kruh končno spekel. Lahko smo ga poskusili in bil je zelo dober ampak še vroč. Vsak si ga je lahko nekaj vzela tudi domov.

Morali smo se posloviti in oditi do šole na kosilo. No, naš naravoslovni dan je bil končan. Preživela sem super dan in z veseljem bi ga ponovila.

Anisija Graovac, 6. a

TRADICIONALNI SLOVENSKI ZAJTRK

V petek, 21. 11. 2014, smo imeli na OŠ Duplek tradicionalni slovenski zajtrk.

V šolo smo prišli v ob pol osmih. Potem smo odšli v jedilnico. Za uvod smo poslušali pevski zbor, harmonikarja in si ogledali igro učencev sedmega razreda. Sledil je pogovor z medicarko, ki nam je povedala, da je bilo letošnje leto za čebele zelo skromno. To pomeni, da imamo letos malo medu. Po pogovoru je sledil tradicionalni slovenski zajtrk, ki vsebuje: mleko, maslo, med, kruh in jabolko. Vse to pa prihaja iz naše bližnje okolice. Pomembno je, da jemo hrano, ki jo pridelamo sami. Ta hrana je boljše kvalitete in vsebuje mnogo vitaminov. Zajtrka smo bili vsi zelo veseli. Zajtrkovali smo v prijetnem vzdušju. S pridom smo jedli kruh z maslom in medom, popili mleko in pojedli jabolko. Po zajtrku nas je medicarka presenetila z medenjaki, ki so bili zelo dobri. Veselo smo se sladkali. Po sladkanju je naš šesti razred odšel na kmetijo, kjer smo si ogledali peko kruha in razne živali.

Dan je bil prijeten in zanimiv.

Sara Mohorko, 6. a

Kruh se je pekel

Kako je bil dober in kako je dišal

LITERARNI VEČER V KNJIŽNICI

V torek, 16. decembra 2014, pred zimskimi šolskimi počitnicami in pred čarobnimi dnevi, ki nam pričarajo nasmeh na obraz, se je v knjižnici Duplek dogajalo nekaj prav posebnega. Za ta dan je bil ob šestih zvečer pripravljen literarni večer, na katerem se letos prvič sodelovala tudi sama.

Tema večera so bile seveda knjige. A to ne kakršne koli, ampak takšne povezane s poezijo. Za majhne otroke, za odrasle, za najstnike ali pa kar za ljudi vseh starosti. Med seboj so se seveda razlikovale. Nekatere so bile zelo smešne in razigrane, da so ti pričarale nasmeh na obraz, druge pa so bile nekoliko resnejše, včasih celo žalostne, a skupaj so tvorile pestro celoto. Za takšen program se je treba seveda potruditi. Naloga učencev naše šole je bila, da si (če seveda želimo) izberemo po dve ali tri pesmi iz pesniške zbirke določenih avtorjev, malce vadimo branje in se pripravimo na literarni večer.

Zato smo se nastopajoči, vseh skupaj nas je bilo okoli osem učencev, v knjižnici zbrali nekoliko prej in s knjižničarko Tatjano Jamnik malce vadili branje ter se dogovorili, kako se bomo postavili, kje bomo sedeli in seveda še vse druge stvari, ki so pomembne, če želimo, da bi gostje ob branju poezije uživali. Po končani kratki vaji je prispelo še šest glasbenic. Razdeljene so bile v dve skupini. Prvo skupino sta sestavljali dve deklici, ki sta igrali na

kitaro in še ena mlada glasbenica, ki je igrala na flavto. Druga skupina, ki sta jo tvorili učenki iz osmega razreda, Lara Weingerl in Eva Frešer, pa je bila še bolj brenkalsko usmerjena. Obe sta namreč igrali na kitaro. Vseh šest deklet je hitro pripravilo stojala za note, v zadnjih nekaj minutah mrzlično vadilo dele skladbe, za katere so menile, da so težke in že se je začel literarni večer. Gostje so že prihajali in sedali na stole, zato smo se z manjšo zamudo odločili začeti.

Prireditvev je potekala mirno in na čase tudi razigrano, ko nas je nasmejala kakšna smešna pesem. Ena izmed njih je zagotovo pesem z naslovom Kje imajo lahko otroci luknje? Ta se mi je tudi najbolj vtisnila v spomin. Po vsakem avtorju, čigar pesniško zbirko smo prebrali, je gospa Tatjana nekaj povedala, na vsaki dve pesmi pa je sledila še glasba, ki so jo izvajale že prej omenjene nadobudne glasbenice.

Čez dobro uro se je prireditvev že zaključila, zato smo se gostom zahvalili za pozornost in se že hoteli odpraviti domov (vsaj nastopajoči – gostje so namreč želeli poklepetati s knjižničarko). Knjižničarka pa nas je presenetila s pogostitvijo. Sama se je sicer nisem udeležila, ker zaradi treme nisem bila lačna, a iz pogledov drugih sošolk in sošolcev je bila dobra. Nato smo se počasi odpravili domov in literarni večer nam je ostal v lepem spominu.

Dobra novica glede vse prireditvev pa je, da se bo naslednje leto ponovila. Če vas torej zanima, kje imajo otroci luknje, ali pa morda otročarije iz drugih pesmi, ki jih bomo še prebrali naslednje šolsko leto, se nam seveda lahko pridružite in nas s svojo prisotnostjo razveselite.

Ana Turk, 8. a

Ana prebira svojo pesem

Luka se predstavlja

Blaž je užival ob branju

PROJEKT HOLOKAVST »OTROCI BEGUNCI - IZGUBLJENA GENERACIJA«

V okviru projekta holokavst, ki nosi letos naslov Otroci begunci – izgubljena generacija, smo si ogledali film o Anni Frank in njeni družini.

Anna Frank se je rodila 12. 6. 1929 v Frankfurtu. Bila je druga hči očetu Ottu in materi Edith. Imela je tri leta starejšo sestro Margot. Družina se je začela skrivati avgusta leta 1942, leta 1944 pa so jih Nemci našli in jih odpeljali v taborišča. Samo oče Otto je preživel, medtem ko sta Anna in Margot samo tri tedne pred osvoboditvijo, torej marca 1945 umrli zaradi tifusa.

V filmu je bilo prikazano življenje družine Frank pred vojno, ko so se razmere proti Židom zaostrovale, v času 2. svetovne vojne, čas skrivanja pred nacisti ter nazadnje tudi trpljenje v taborišču. Anna je bila predstavljena kot vedoželjna deklica, ki je zelo rada pisala. Imela je prijateljico, s katero je preživljala svoj prosti čas, doma pa so imeli tudi mačko, ki ji je bila zelo pri srcu. Ko so se preselili v skrivališče, so morali pustiti mačko doma, od katere se je Anna težko poslovila. V celotnem obdobju, ko so se skrivali v prostorih industrijskega objekta, katerega lastnik je bil njen oče Otto, je Anna pisala dnevnik. Ker niso smeli zapustiti skrivališča, so bili njihovi dnevi monotoni. Ko so jih izdali, je bila družina v šoku in pričelo jih resno skrbeti za njihovo usodo. Ko so prispeli v taborišče, so družino ločili in skupaj sta ostali samo še sestri Anna in Margot.

Film nam poleg dnevnika da nov pogled na življenje judovske družine, kaj vse so morali prestati zaradi terorja nacistov in nam pokaže, v kakšnih razmerah so živeli takrat Judje.

Najbolj so se mi v spomin vtisnili prizori, ko so jih peljali v taborišče. Vsi so bili zelo prestrašeni in niso vedeli, kaj se bo zgodilo z njimi, zato se me je ta prizor dotaknil in me pustil misliti, da ne smemo dopustiti, da bi se to zgodilo v prihodnosti. Film se mi zdi zelo dobro narejen, ker poda atmosfero tistega časa ter nas spomni, da se kaj takega več ne sme zgoditi. Poleg tega lahko vidimo, kako so ljudje živeli v tistih časih in nas popelje nazaj v 20. stoletje.

Maj Husar, 9. a

KULTURNI DAN

Pa je napočil petek, 6. 2. 2015. Ko sem se zbudila, sem vedela, da je pred mano zanimiv dan, toda malce sem bila v skrbeh, če kulturni dan sploh bo, ali bo vse skupaj odpadlo, saj so napovedi bile res grozne. Zapadlo naj bi dosti snega. No, imeli smo srečo, da se je vse skupaj izšlo. Ko sem prišla v šolo, je večina učencev pripravljala oder za nastop, saj smo imeli kulturno prireditev ob slovenskem kulturnem prazniku. Po hitrih vajah s pevskim zborom smo se napotili proti jedilnici, kjer smo prireditev začeli z Zdravljico. Nato smo zapeli še pesem O, Vrba. Po nastopu pevskega zbora so s svojimi nastopi nadaljevali še učenci višjih pa tudi nižjih razredov. Ko se je vse zaključilo, se je vsak razred odpravil v svojo učilnico, kjer smo se pogovorili o bontonu v kinu, vsebini filma itd., saj smo si namreč šli v kino ogledat 'Zgodbe iz hoste'. Film je govoril o peku in njegovi ženi, ki nista mogla imeti otrok. Zgodba je zelo zanimiva, v njej nastopajo junaki iz različnih pravljic, npr. Rdeča kapica, Motovilka, Pepelka... Res je zanimivo! Pojdite si ga ogledat, ne bo vam žal! Po ogledu filma smo se napotili proti izhodu z nasmehom na obrazu. Res sem preživela lep dan.

Anisija Graovac, 6. a

Prisluhnili smo pevskeemu zboru

Nastop učenk 8. a razreda

V petek, 6. 2. 2015, smo imeli učenci OŠ Duplek kulturni dan. Imeli smo proslavo, ki je bila zelo zanimiva. Po predstavi smo odšli v razred, kjer nam je učiteljica povedala kratko obnovo filma in navodila. Nato smo šli na malico. Po malici smo se šli obleč in šli na avtobus. Z avtobusom smo se odpeljali v Kolosej. Ogledat smo si šli film 'Zgodbe iz hoste', še prej pa smo si kupili male kokice in pijačo. V filmu je bila najpogostejša beseda 'želim si'. Zgodba je pripovedovala o moškem in njegovi ženi, ki sta bila prekleta tako, da nista mogla imeti otrok. Poiskati sta morala kravo belo kot mleko, kapico rdečo kot kri, lase zlote kot koruza in zlat čeveljc. Ko sta dobila vse štiri stvari, je to morala pojesti krava bela kot mleko, potem jo je fant pomolzel. To je potem grda čarovnica spila in se spremenila v lepo čarovnico. Nato sta moški in njegova žena takoj dobila otroka. Proti koncu so fant, moški, Pepelka in Rdeča kapica premagali velikana in vsi so lepo živeli naprej. Ta film mi je bil zelo všeč. Nato smo šli na avtobus. Izstopali smo po postajah. Ko sem prišla domov, sem se preoblekla in šla v Europark, ker sem imela nastop s hiphopom. Tako se je moj dan končal.

Anja Staroverški, 6. a

OBISK KNJIŽNICE DUPEK

Modrosti v pravljicah

Razstava: Maji, majski koledar

26. 2. 2015 smo po šolski poti odšli v knjižnico Duplek. Ko smo prispeli, nas je knjižničarka lepo pozdravila in nas povabila najprej. Hitro smo se sezuli in slekli. Usedli smo se in se začeli pogovarjati o modrostih. Ura s knjižničarko je hitro minila, saj smo še prebrali zgodbo o ženi, ki se je pogovarjala z vetrom. Na koncu ure nas je učiteljica fotografirala. Lahko smo si tudi kaj izposodili. Lepo smo se zahvalili in odšli nazaj v šolo. V knjižnici sem se zelo zabavala, ko sem si ogledala razstavo o majskem koledarju.

Lia Horvat Zupančič, 4. a

26. 2. 2015 smo se učenci 4. razreda po malici oblekli in obuli ter odšli v knjižnico Duplek. Peš smo se odpravili na pot. Ko smo prišli, nas je gospa knjižničarka prijazno sprejela. Vstopili smo, se sezuli in usedli na blazine. Pogovarjali smo se o modrecih in modrostih ter še o pravljicah, junakih, po katerih si moramo jemati zgled in po katerih ne. Knjižničarka nam je prebrala še poučno pravljico o ženi, ki je govorila z vetrom. Čas v knjižnici je zelo hitro minil. Dobili smo še bombončke, se poslovili ter odšli. V knjižnici mi je bilo zelo všeč.

Ajda Rojko, 4. a

DAN ZA SPREMEMBE – NISMO VSI ENAKI

27. marca 2015 se je na naši šoli odvijala prav posebna prireditev. OŠ Duplek se je namreč tudi letos vključila v 6. vseslovenski Dan za spremembe s svojo akcijo, ki se je imenovala Ženski mostovi.

Na tem posebnem srečanju smo se učenke OŠ Duplek ter naše mame ob peti uri popoldan zbrale v šolski avli. Vsaka udeleženka je dobila posebno rumeno ribico, ki si jo je pripela na majico. Prav ta rumena ribica je predstavljala današnjo akcijo, saj naj bi plula v drugačno smer in s tem dokazovala svojo drugačnost.

Skupaj nam je bilo lepo

Na začetku dogajanja smo se vsi zbrali v velikem krogu, kjer smo lahko še nazorneje videle našo povezanost in skupne točke, saj smo sedele ena zraven druge, to pa je nudilo možnost pogovora in nenehnega očesnega stika z drugimi prišleki.

Kmalu so učiteljice naše mame vprašale, ali bi katera izmed njih – kot se na takšnem srečanju tudi spodobi – popile kaj kave. Precej se jih je odločilo pritrdilno, zato smo se učenke osmega razreda odpravile pomagat v kuhinjo, medtem ko so se učenke 9. razreda pripravljale na otvoritev večera s svojo majhno točko – pesmijo, ki so jo tudi odlično izvedle.

Kmalu je iz kuhinje začelo prijetno dišati po še topli kavi, zato smo jo kmalu razdelili med vse udeleženske akcije.

Nato smo začeli s programom.

Bistvo vsega srečanja je bilo pravzaprav, da se med seboj bolje spoznamo in izvemo nekaj novega o ljudeh, ki prihajajo iz drugih držav, kultur, imajo drugačno vero in običaje. Zato so naše učiteljice na srečanje povabile tri posebne gostje, ki bi nam naj predstavile nekaj o svojem verovanju in običajih.

Prva gostja, ki pripada islamski narodni skupnosti, nam je zaupala marsikaj o življenju muslimanov v preteklosti, saj je opisovala življenje svoje mame in kasneje tudi svoje. S seboj je prinesla tudi značilna oblačila, s katerimi so se odevale muslimanske ženske v preteklosti in nam zaupala, da je bilo življenje za njih tedaj težko in naporno. Njena predstavitev se je lepo dopolnjevala s pripovedjo druge gostje – pripadnice romske narodne skupnosti. Ta nam je povedala veliko o porokah, oblačilih danes in nekoč. Ko sta obe končali s pripovedjo, sta nas popeljali v učilnico, v kateri smo se posedli in pripravili na nadaljevanje. Na spletni strani YouTube smo si ogledali potek muslimanske poroke – kako poteka njihov obred, kako so oblečeni ... Kasneje pa nas je gospa povabila tudi k plesu, pri katerem nas je naučila tradicionalni romski ples.

Gospo Krasniči smo z zanimanjem poslušali

Medtem so se v kuhinji že pripravljale nove dobrote. Gostji sta s seboj prinesli burek in baklavo, ki smo ju, medtem ko so udeleženci veselo poplesavali, hitro pogreli ter postavili na krožnike. Ko smo se okrepčali, je bila na vrsti za predstavitev tretja gostja.

Ta je Slovenka, ki je dolgo živela v Mehiki in si tam ustvarila družino. Predstavila pa nam je življenje v tej oddaljeni državi in razloge, za kaj se je s svojim možem in tremi otroki preselila v Slovenijo.

Večer, ki se je zavlekel v poznejše ure, nam je pokazal, da ne glede na to iz katerega okolja prihajamo, vsi predstavljamo skupnost, v kateri bi si morali pomagati, se spoštovati in truditi za skupno dobro.

Posebej pa smo še spoznali tematiko, da je drugačnost pravzaprav nekaj dobrega in da bi si včasih morali želeti biti drugačni. S tem je povezan tudi naslov akcije – Ženski mostovi, saj most ne more stati, če iz njega izstopajo posamezniki in ga ne združujejo v celoto.

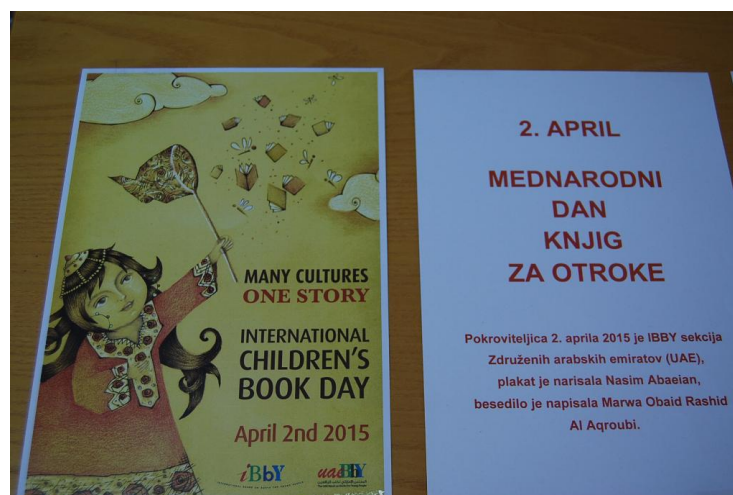
Knjige ne moremo soditi po platnici.

Ana Turk, 8. a

ZAKLJUČEK BRALNE ZNAČKE

Ali veste kaj se dogaja 2. aprila? No, učenci in učenke po svetu pa vedo. 2. aprila je mednarodni dan knjige za otroke in seveda tudi prireditev ob zaključku bralne značke. In zakaj ravno 2. april? Drugega aprila 1805 se je rodil danski pravljicar Hans Cristian Andersen, ki ga pozna vsak otrok.

Vsako leto ob mednarodnem dnevu knjige izide nova poslanica in nov plakat za to poslanico.

Letošnji plakat poslanice

Letošnja poslanica ima naslov Mnogo kultur, ena zgodba. Govori pa o tem, da nas je res veliko, vendar imamo v bistvu vsi enako zgodbo. 2. aprila pa se konča tudi obdobje bralne značke. Vsi tisti, ki so uspešno končali bralno značko, dobijo nagrado.

Na OŠ Duplek smo vsi, ki smo uspešno končali bralno značko, imeli 8. aprila četrto šolsko uro predstavo. K nam je prišla gostovat gledališka skupina Povej naprej iz OŠ Toneta Čufarja. Skupina nam je zaigrala igro Vsak ima rojstni dan. Igro so prišli gledat tudi učenci z naših podružnic.

Ob igri smo zelo uživali. Mislim, da se bomo tudi drugo leto tako potrudili pri branju knjig in uživali v še eni predstavi.

Doroteja Čeh, 8. a

BRALNA ZNAČKA

V sredo, 8. 4. 2015, smo imeli prireditev ob zaključku bralne značke. Na to predstavo so prišli samo tisti učenci, ki so uspešno opravili bralno značko. Za nagrado nas je obiskala gledališka skupina Povej naprej iz OŠ Toneta Čufarja, ki nam je uspešno odigrala predstavo z naslovom Vsak ima rojstni dan. Med predstavo smo se zelo nasmejali različnim živalim, ki so imele rojstni dan. Zanimivi so bili tudi kostumi, ki

so jih nosili igralci in sam medved, ki si je želel na vsakem rojstnem dnevu svojih prijateljev torto. Predstava je bila zanimiva predvsem pa smešna. Ob predstavi smo uživali.

Anisija Graovac, 6. a

NADSTANDARDNA EKSKURZIJA V TOSKANO

25. 4. 2015 smo se učenci od 7. do 9. razreda odpravili na ekskurzijo v Toskano. Ob treh zjutraj smo se zbrali pred šolo, prtljago naložili v avtobus ter počasi krenili proti Toskani. Vozili smo se devet ur in ko smo prispeli, smo se odpravili v Firence ter si ogledali nekaj svetovno znanih cerkva. Po ogledu Firenc smo se z avtobusom odpeljali do Pise, kjer smo se povzpeli na stolp in imeli prelep razgled na mesto.

Z ogledi smo končali in se sestradani in utrujeni namestili v hotel.

Naslednji dan smo se naspani in dobre volje z ladjico odpeljali v pet zelo pisanih vasic po imenu Cinque Terre, tam smo preživeli cel dan. V hotel smo se vrnili z vlakom.

Zjutraj smo najprej zajtrkovali in se nato odpravili še v Sieno, kjer smo si pogledali mestno hišo in trg, na katerem se v poletnem času odvijajo konjeniške dirke. Na poti domov smo se ustavili še v San Gimignano. To se srednjeveško mesto, sicer bolj malo ampak čudovito. Po ogledu mesta smo se odpravili proti domu. Domov smo prispeli okoli polnoči.

Na izletu je bilo zelo lepo, hitro je minilo, najbolj pa mi je bilo všeč, da sem lahko svoje počitniške dni preživela s svojimi prijateljicami.

Tija Bračič, 8. a

KORAKI ZA KORAKCE

V soboto, 23. 5. 2015, smo se učenci OŠ Duplek udeležili 8. dobrodelnega pohoda Koraki za korakce. Z zbranimi sredstvi bo naša šola dobila gibalnico. V šoli smo se zbrali ob 8.30 ali pa smo prišli s starši v Maribor, saj so lahko tudi starši sodelovali na pohodu. Zbrali smo se na Trgu Leona Štuklja, kjer se je ob 10.00 začel kulturni program, v katerem so sodelovale OŠ Duplek, Kamnica in OŠ Draga Kobala. Po programu smo se kljub dežju odpravili na pohod po mariborskih ulicah do Treh ribnikov in nazaj. Po pohodu smo se odpeljali domov. Pohod mi je bil všeč, ker smo naredili nekaj dobrega za druge, in sicer za gibalno ovirane otroke.

Nika Petrišič, 6. b

Pohod okrog Treh ribnikov

BEREMO, BEREMO

KNJIGA

Knjige so zame nekaj posebnega. Zelo rada berem. Berem različne zvrsti knjig: romane, smešne knjige, grozljivke ... Vsega je po malo. Nikoli ne bom razumela ljudi, ki nočejo brati. Sploh ne vedo, kaj zamujajo. Knjiga je moja strast že od vrtca. Čeprav so me imeli nekateri za 'piflarko', ker toliko berem, se nisem dala motiti in moja strast je ostala povsem enaka do danes.

Ob branju določenih knjig se včasih zelo nasmejim, npr. med branjem moje najljubše knjige Dnevnik nabritega mulca. Ker sem sama zelo velik knjižni molj, vam bom predstavila svojo najljubšo knjigo.

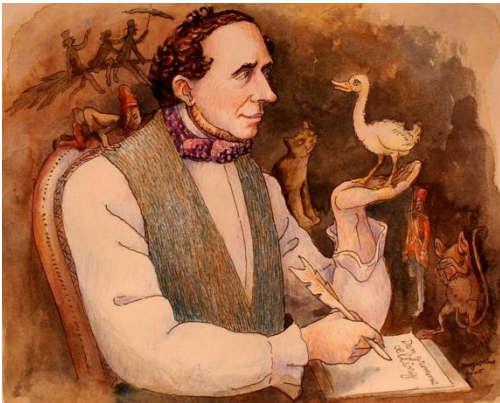
V Dnevniku mestne mevže nam avtor in ilustrator Jeff Kinney predstavi junaka Grega. Ko mu mama kupi dnevnik in ga na nek način prisili, da ga začne pisati, se pred nami začne odvijati nadvse duhovita štorija (ki je deloma strip).

Tukaj je tudi Nejc Svetek, ki velja za Gregorjevega najboljšega prijatelja. Skupaj ušpičita marsikatero (ne)umnost, a ker že stari rek pravi, da *kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade*, nekaj podobnega doleti tudi Grego.

Srčno vam priporočam to knjigo, saj boste zelo uživali ob branju! Tistim, ki se vam ne ljubi brati pa priporočam, da začnete vaše potovanje po svetu besed čim prej, saj so knjige nekaj neprecenljivega in edinstvenega. Naj nas branje bogati še naprej!

Anisija Graovac, 6. a

H. C. ANDERSEN

Danski pisatelj in svetovno znani pravljicar Hans Christian Andersen se je rodil 2. 4. 1805 v mestu Odense. Po zgodnji očetovi smrti in po ne preveč razkošnem šolanju se je preselil v København, kjer je, preden je zaslovel kot pisatelj in dramatik, začel nastopati kot pevec, plesalec in igravec.

Pravljice je začel objavljati leta 1835. Sprva so to bile pravljice, ki jih je slišal v otroštvu, kmalu pa je začel pisati svoje. V tretji knjigi sta bili

med drugimi tudi *Mala morska deklica* in *Cesarjeva nova oblačila*, ki sta poleg *Grdega račka* med najbolj znanimi.

Danski pravljicar Hans Christian Andersen se je na starost hudo bal, da ga bodo pomotoma pokopali, ko bo še živ. Da bi to bi to preprečil, je vsak večer na posteljno omarico položil listek z opozorilom: »Nisem mrtev. Samo videti sem tak.«

IBBY je proglasil 2. april - dan obletnice Andersenovega rojstva za Mednarodni dan knjig za otroke in mladino. Mednarodni dan mladinske knjige že od leta 1967 obeležujejo 2. aprila. Na ta dan po vsem svetu prirejajo branja, odpirajo razstave in razmišljajo, kako obdržati bralno kulturo med mladimi. Podpirajmo 2. april in berimo, berimo, berimo in berimo!

Anisija Graovac, 6. a

SVETOVNI DAN KNJIGE ZA OTROKE

V četrtek, 2. aprila 2015, smo praznovali rojstni dan H. C. Andersena, zaključek bralne značke in svetovni dan knjige za otroke. Za bralno značko smo učenci morali prebrati oz. pripovedovati štiri ali pet knjig (od septembra do 2. aprila). Za nagrado smo si lahko ogledali gledališko predstavo z naslovom Vsak ima rojstni dan. Predstava je bila zelo zabavna, smešna in za nas učence zanimiva. Hans Christian Andersen se je rodil 2. aprila, umrl pa 4. avgusta 1875. Je bil najbolj znani svetovni pravljicar. Na svetovni dan knjige za otroke so nam učitelji pri pouku tretjo šolsko uro brali različne knjige. Učenci so jih z veseljem poslušali, saj nam knjige širijo besedišče.

Sara Mohorko, 6. a

KNJIGA

Knjiga je zabavna stvarca,
saj odpre se nam glavca.
Najdemo jih vsepovsod,
saj nam kažejo pot.

Širi nam besedišče,
kar je pravo zabavišče.
Iz knjig nastajajo filmi,
mi pa postajamo nasilni.

Brati ni težko,
saj ni tako slabo.
Zato vam pravim:
»Berite, berite in berite.«

Sara Mohorko, 6. a

OCENA KNJIGE ŽUPANOVA MICKA

Predstavila vam bom knjigo Županova Micka. Napisal jo je Anton Tomaž Linhart. Knjiga, ki sem jo prebrala, je bila izdana leta 2003 pri založbi DZS v Ljubljani. Je v zbirki Knjižnica Kondor. Prvič je bila uprizorjena 28. decembra leta 1789.

Zgodba govori o naivnem, kmečkem dekletu Micki, ki je padla v kremplje lažnivemu prevarantu Tulpenheimu. Micka se je vanj zaljubila, saj ji je ponujal razkošno življenje z veliko oblekami. Njen oče Jaka pa si je želel, da se poroči s kmečkim fantom Anžetom, ki jo resnično ljubi, a ji ne zna tega povedati. Zato se Micka seveda odloči za premožnega Tulpenheima. To pa zato,

ker misli, da je Anže ne ljubi. Nekega dne pa ji žlahtna gospa Šternfeldovka vzame zaročni prstan in trdi, da je njen. Tako Micka izve, da je Tulpeheim že zaročen in ni nič drugega kakor prevarant. Skupaj s Šternfeldovko mu pripravita neprijetno presenečenje...

Če želite izvedeti kakšno in kako se zgodba konča, preberite knjigo! Zagotavljam vam, da se boste ob prebiranju te komedije vsaj malo nasmejali. Pisatelj je na duhovit način hotel povedati, da smo Slovenci delovni, pametni, prijazni in pravični in da ni vse v denarju. Ponosni moramo biti, da smo lahko Slovenci. Mene je knjiga zagotovo nasmejala. Najbolj sem se nasmejala smešnim imenom (Glažek, Monkof) in Anžetovi nerodnosti ob snubljenju Micke. Knjiga mi je tudi prikazala, kako so nekoč bili premožnejši drugačni od revnejših. To bi lahko tudi povezali z današnjim časom. V besedilu sem najbolj zaznala starinske besede (vže, oča, inu, umerl, ...) in zamenjan besedni red (naj pak bo). Veliko je tudi onikanja, vzklikov (Tiho!), primer (Ti si lepa koker ena roža.), ponavljanja (hi-hi-hi; hm-hm-hm) in nemških besed (flaša).

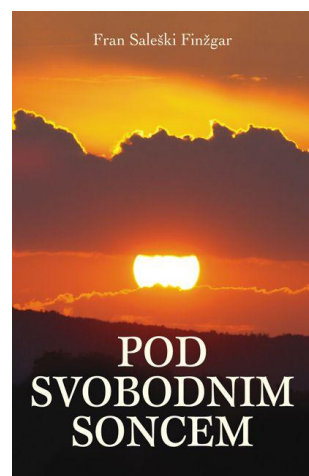
Knjigo priporočam vsem, ki se radi nasmejite in hkrati obožujete ljubezenske zgodbe. Mislim, da je bila knjiga zanimiva. A dvomim, da bi bila všeč vsem. Odsvetujem jo tistim, ki imajo raje pustolovske knjige in bi težko razumeli starinski jezik. Vesela sem, da sem dobila to knjigo za domače branje, saj me je popeljala v zgodovino naših prednikov in dokazala, da včasih misliš, da si zaljubljen, a je to mogoče samo površinsko mnenje. Če se odločite za knjigo Županova Micka, uživajte!

Vesna Polanec, 8. a

FINŽGARJEV ROMAN POD SVOBODNIM SONCEM AKTUALEN ŠE DANES

Iztok ga je z viška pogledal in mu mislih odgovoril: »Na prodaj nismo Slovenci nikdar.«

Tako je razmišljal Iztok, glavni književni junak pred vhodom v areno, v kateri je kasneje ustrelil kragulja z eno samo puščico. Ni klonil pod pritiskom človeka, ki je bil zagotovo bolj izučen v bojevanju, pametnejši in tudi bolj priljubljen pri cesarici Teodori in cesarju Justinijanu kot on sam. Kot Slovan zagotovo ni imel veliko denarja in ni poznal zlatih bizancev, ki so bili za nekatere ljudi, kakršen je bil Spiridion, vredni toliko, da so bili pripravljene zapustiti svojo državo, cesarja, ki so mu obljubili pokornost in ves svoj svet.

Ne, Iztok je ostal in v areni vsem navzočim dokazal, kaj zmoremo Slovenci. Zagotovo bi takšnega junaka rabili tudi danes. Če primerjamo današnje stanje Slovenije nasploh in tedanji odnos ljudi do svojega naroda, domovine, opazimo, da ljudje, ki niso imeli svoje države, niso bili prepričani, da se bodo obdržali kot narod ali pa jih bo zaslužnil zlati Bizanc. Niso premogli več zaupanja v narod, torej sebe, kajti kaj pa je narod brez ljudi?

Današnje stanje Slovenije bi lahko povezali s stanjem naroda Slovanov in Antov, ki so bili vseskozi povezani, bratje med sabo, a navsezadnje vendarle razdrobljeni. Roman Pod svobodnim soncem s podnaslovom Povest davnih dedov je uporabna za vsak delček naše zgodovine. Ko je zgodovinski roman z ljubezensko vsebino prišel izpod peresa Frana Saleškega Finžgarja, si nihče ni misli, da bo njegovo sporočilo v tolikšni meri primerno za nas več kot sto let pozneje. Tudi okoliščine nastajanja romana so podobne današnjim.

V Finžgarjevem času, od njegovega rojstva leta 1871 pa vse do njegove smrti leta 1962, Slovenija - takrat samo Slovenci nismo veljali kaj dosti. Znani smo bili po svojih hlapčevskih uslugah, ki nas ne uveljavijo v svetu. Nastopila je huda gospodarska kriza za vso Evropo in za Slovence, ki nismo imeli svoje države, je to predstavljalo velik izziv. Nemci so pritiskali na nas in začeli z drugo svetovno vojno z Adolfom Hitlerjem na čelu. Nihče ni mogel narodu Slovencev, ki so šteli bolj borno število zavednih državljanov, zagotoviti varnosti. Države, ki bi jih varovala, ni bilo, kot tudi ne zagotovila, da se bo Slovenija kdaj osamosvojila. Veliko Slovencev se je tedaj preselilo na zahod in v Ameriko, kjer so bile velike države, ki so znale vzeti vajeti v svoje roke. Sloveščina ni veljala ničesar, govorili so jo neizobraženi – kmetje. Nemščina pa je veljala za gospode. A kljub temu je Finžgar naredil nekaj odločilnega za naš narod. Ne, ni sodeloval pri osamosvajanju Slovenije, ne, ni dal zagotovila, da kdaj sploh bomo svobodni. Ne, ampak je dal nekaj najpomembnejšega – pobudo, saj s tem se vse začne. Z razmišljanjem, ki privede v ideje in ideje v dejanja, ta pa v odločilne korake. Fran je tako dal pobudo, da se začnemo vsaj zanimati za idejo svoje države, kar je bila, kakor viri pravijo, njegova največja želja – samostojen narod v samostojni in neodvisni državi.

Svojih idej tedaj ni mogel izraziti na glas, saj je nemška oblast strogo prepovedala izražanje narodne vesti, a kljub temu je ideja ugledala luč dneva, in sicer na papirju v obliki besed. Finžgar je napisal obsežno književno delo s 565 stranmi, ki je najprej izhajalo v reviji Dom in narod, kasneje pa je bilo s spremenjenim srečnim koncem objavljeno tudi v knjigi. Književne like in njihove zgodbe je zelo spretno povezal s tedanjim dogajanjem v nesamostojni Sloveniji. Pripoveduje namreč o samosvojem narodu Slovenov (kot so bili tedaj Slovenci), ki jih želi zaslužniti močna država z zelo velikim vplivom (Bizanc, z Justinijanom in Teodoro na čelu). Junaki so opisani črno belo, nekateri izrazito dobro, drugi izrazito slabo. Seveda so Slovenci opisani kakor dober narod, ki bo sledil svojemu mišljenju in veri (tedaj še poganski) ne glede na vse, medtem ko so Bizantinci opisani zelo slabo. Epafrodit, pomemben književni junak, opisuje kraljestvo Bizanca kakor nenasitno blagajno, v katero se stekajo zlati novci, ki nikdar več ne ugledajo belega dne. A če pogledamo na konec knjige – kdo slavi zmago? Kdo bo ostal svoboden v resničnem pomenu te besede? – Slovenci. Ti so ostali svobodni na svojem gradišču, zelenih pašnikih, pod milim nebom. Niso premagali Bizanca, še zdaleč ne, so pa naredili tisto malo, kar je bilo potrebno, da so dokazali, da niso ponižne ovce ampak zelo bojeviti junaki.

In kdo je leta 1991 slavil zmago (sicer ne med državami ampak osebno)? Mi, Slovenci. Takrat smo se namreč končno uspeli osamosvojiti. Finžgar tega sicer ni dočakal (umrl je 29 let prehitro), je pa pri tem vsaj sodeloval.

Nekaj časa smo Slovenci le uživali v svoji tako rekoč zmagi. Imeli smo v svoji državi kot svobodni narod – tako rekoč vse. Nato pa se je začela ustanavljati Evropska unija. Ustanovljena je bila leta 1992 s podpisom pogodbe o Evropski uniji.

Ne glede na to, na kateri spletni portal pogledamo, povsod piše, da je Evropska unija odlična in delujoča povezava več držav, ki si med seboj pomagajo in se zato izogibajo prepripirom. S to trditvijo se strinjam, saj Slovenija, ki se je tej povezavi tudi priključila in je sedaj del nje, res uživa določene ugodnosti večjih držav. Na primer je olajšan uvoz in izvoz blaga, storitev in ljudi. Nikakor pa se ne moremo strinjati z idejo, da v EU gre za politično in gospodarsko enako razpravljanje in odločanje, saj ta trditev enostavno ne drži.

Slovenija zaradi svojih borih majhnega števila prebivalcev nima velike besede v raznih odločanjih. Danes iz Bruslja, kjer je sedež evropske unije, prihajajo samo zahteve in nič drugega.

Nikakor ni bila vključitev v EU ZA SLOVENIJO SAMO SLABA. Ne, ravno nasprotno. Od te povezave smo mnogo pridobili, a sedaj je vendarle čas, da se postavimo na lastne noge, kakor so se Iztok, njegov po narodu brat Rado, oče Svarun in ostali svobodni Slovenci.

A če se primerjamo s tedanjim, sicer izmišljenim a zato nič manj veljavnim narodom opazimo, da se ravno ne držimo opisa bojevitih in svobodnih Slovencev. Ne, bolj smo namreč podobni nepomembnemu s strani Bizanca zasedenemu območju.

Fizično imamo svojo državo, a za ljudi je enostavno več ni. Nekaj bi se moralo spremeniti. Spreminja se, a ne v pozitivnem smislu. V književnem delu Pod svobodnim soncem se Slovani strogo borijo proti potujčenju Bizanca. Ne molijo istega boga kakor oni, temveč verujejo v svoje mnoge izmišljene ikone, pred katerimi zvesto poklekajo. Ni ga bilo enega med njimi, ki ne bi bil zvest svojemu narodu in prepričanju svojih očetov, ki ga je bil podedoval.

Včasih se vprašam, ali je možno, da smo mi današnji Slovenci s svojo državi sploh lahko povezani s književnimi Slovani. Imeli so namreč toliko volje narediti po svoje in na svoj način. Mi pa slepo sledimo direktivam, ki jih dobimo iz Bizanca.

Zraven vseh težav pa nismo niti enotni, kot v Finžgarjevem času se selimo. V večje države. Finančno zmogljivejše. V boljše in zagotovljeno prihodnost.

Nimamo več tistega ponosa, ko rečemo Slovenec, Slovenka sem.

Če bi želeli v Evropski uniji kaj doseči, bi se morali povezati, zediniti, se boriti za eno izmed najboljših držav na svetu, ki ima toliko naravnih bogastev. Pa se ne.

Stanje Evropske unije, Slovenije in slovenskega naroda rada primerjam z metaforo torte.

Države predstavljajo različno veliki koščki čokoladne torte. Zaradi določenih prednosti so se zlepili v celoto – veliko torto, ki predstavlja Evropsko unijo. Neki majhen košček, ki predstavlja Slovenijo, se želi postaviti zase in uveljaviti svojo idejo o določenih zadevah. A ko se dvigne iz torte, da bi povedal svoje zamisli, začnejo odpadati drobtinice ena za drugo in na koncu ostane le še zelo majhen košček torte, ki je nihče ne bo poskušal, saj ni vredna svojega namena. Drobtinice, ki odpadajo, predstavljajo ljudi, ki se selijo, niso ponosni na Slovenijo in še bi se dalo naštevati.

Bistvo metafore je, da ničesar ne moremo opraviti, če ne stopimo skupaj in se borimo za svoj prav. In smo spet pri književnem delu Frana Saleškega Finžgarja.

Pa vendar. Slovenija gospodarsko in politično ni svobodna v tolikšni meri, kot bi morala biti, saj mnogi pričakujejo, da bomo čez nekaj let hlapci Avstriji.

A preden želimo analizirati resničnost teh izjav, se moramo vprašati, kaj resnično pomeni svoboda. Morda je svoboda in svobodna država to, da ko prideš domov iz službe, šole ali kakršnihkoli obveznosti v svoj dom počneš, kar te veseli. To je zame svobodna država, ki vsakemu človeku nudi, da razvije svoje talente in sposobnosti.

Kajti če bi svobodo merili po merilih svetovnega mišljenja, bi bila Kitajska zagotovo svobodna dežela. A če pogledamo ljudi, ki v njej živijo, opazimo, da smo v bistvu mi veliko bolj svobodni in srečnejši kot Kitajci ali pa morda Američani.

Presenetilo me je dejstvo, da so Finžgarja kritiki označili za pisatelja, ki je uporabljal preveč arhaizmov, dvogovora in da se za svobodo ne borijo toliko posamezniki (predvsem Iztok) temveč množice. A s tem, ko je Finžgar napisal ta roman, je dokazal ravno nasprotno. On se je boril za svobodo. On si je prizadeval seznaniti narod z domoljubnostjo. On si je prizadeval vsaj poskušati ustvariti samostojno državo. Vsak lahko pripomore k narodnemu ozaveščanju. A žal nekateri ljudje morda mislijo takole: »Hja, potrebovali bi nov roman, kakršen je Pod svobodnim soncem, ki bi nas seznanil z našim stanjem in nas spodbujal.«

Tem ljudem bi odvrnila nekako takole: »Ali niso romani večni? Ali ni povest davnih dedov uporabna za vsak del naše zgodovine? Hej, ti slovenski narod, ki spiš, zbudi se – saj ga vendar že imamo ...«

Ana Turk, 8. a

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo je zelo poseben občutek, ampak ne kot sreča, žalost, jeza in druga čustva. Ta čustva lahko začuti vsak in so vsakodnevna. Žal pa nam občutek prijateljstva ni dan že ob rojstvu. Treba ga je pridobiti, najti in zaupati v njegovo moč. Nekateri ljudje imajo čast opazovati in začutiti prijateljstvo vsak dan zmeraj znova, zmeraj z novimi ljudmi. Marsikdo ga začuti enkrat ali dvakrat v življenjski dobi, nekateri pa nikoli.

Poznamo več vrst prijateljstva. Takšno, ki ga izvajamo z znanci in z nekom, ki ga ne poznamo dobro. Obstaja pa tudi globlje prijateljstvo. To največ šteje in ga je zato najtežje najti. Je abstraktno in občutljivo. Če ga daš v roke napačnim ljudem, bo ovenelo kot najnežnejša roža. Kljub temu pa lahko preživi marsikaj. Odvisno je od nas.

Ana Turk, 8. a

Klara Brumnik, 7. b

Prijateljstvo je lepa stvar,
ne uniči ga nikdar!

Prijateljstvo je srečno,
pravo in večno.

Ni besed, ki bi ga opisalo
in kakršnekoli cene stalo.

Nika Bradaškja, Vesna Polanec, 8. a

Prijateljstvo mi pomeni nekaj najlepšega na svetu. Ko se počutim osamljeno ali žalostno vem, da je ob meni oseba, ki jo imam rada in ki ima rada mene. Ob besedi prijateljstvo vedno pomislim na svojo najboljšo prijateljico. Vedno je ob meni, ko jo potrebujem. Me razveseli in potolaži, ko sem žalostna. Zelo sem ji hvaležna, da sem našla tako prijateljico. Res jo imam rada.

Doroteja Čeh, 8. a

Prijatelj vedno biti ni lahko,
a če se potrudiš, je lepo.

Prijatelju vedno zaupaš lahko,
saj izdal te nikoli ne bo.

Prijateljstvo včasih večno ni,
saj pravih prijateljev dosti ni.

Če pravega prijatelja najdeš si,
življenje se ti spremeni.

Tjaša Cehner, 6. a

Prijateljstvo je lepa stvar,
saj ne razočara nas nikdar.

Zaupamo si želje vse,
če prijatelj res dober je.

Pomagamo si pri pouku,
ko učitelj kriči nam na uho.
Skupaj gremo v trgovino,
ko priteče dedek Tino.

Prijatelj ne mora biti vsak,
saj mora biti prvak.

Prijateljstvo se ne razdre nikoli,
če imaš rad klobaso Poli.

Maša Palfi, 6. a

Prijateljstvo je kot roka,
ki ti pomaga in vse skrbi premaga.
Ni važno, če to ni zlato,
prijateljstvo to ni grdo.

Prijatelj ne mora biti vsak,
malokdo ti je enak.
Če kdo te prizadene,
prijatelj te razvedri.

Včasih s prijateljem se skregaš,
in ga ne omenjaš.
Hitro se pobotaš,
saj nisi smotan.

Andraž Pinterič, 6. a

Prijatelji so zelo zelo pomembni,
saj brez njih življenje bilo bi prazno.

Prijatelji si zaupajo stvari,
ko drugi pojma nimajo o njih.
O, ja.

Ko pesem se rodi,
prijatelj prihiti in pomaga ti.

Ko ljubezen ti nagaja,
prijatelj ti vedno na pomoč prihaja,
saj to prijateljstvo je pravo.

Žiga Muršec, 6. a

Nika Bradaškja, 8. a

Prijateljstvo plete se med mladimi,
saj se med sabo imamo radi.

Včasih kregamo se in prepiramo,
saj se Ivo piše s piko.

Prijatelj ne more biti vsak,
če ni prvak.

Veliko se naučimo,
saj se družimo veliko.

Skupaj se zabavamo,
včasih pa igramo.

Prijateljstvo je super,
saj vsi smo pravi kompjuter.

Sara Mohorko, 6. a

Prijateljstvo je kot roka,
ki te vedno drži.
Prijateljstvo razreši vse skrbi
in je kot dragulj v jami.
Prijatelja ne more imeti vsak,
če ga imaš, si kot namišljeni junak.

Kevin Šabeder, 6. a

PRAVI PRIJATELJ

Pravi prijatelj je tisti, ki mu lahko zaupam.

Pravi prijatelj je tisti, ki mi pomaga.

Pravi prijatelj je tisti, ki me potolaži, ko sem žalosten.

Pravi prijatelj je tisti, ki je do mene prijazen.

Pravi prijatelj je tisti, ki me ne izda.

Pravi prijatelj je tisti, ki me spravi v smeh.

Pravi prijatelj je tisti, ki mi dobro svetuje.

Pravi prijatelj je tisti, ki se igra z menoj.

Pravi prijatelj je tisti, ki ni nesramen do mene.

Pravi prijatelj je tisti, ki mi pove resnico.

Aleks Lorenčič, 8. a

ŠOLA V NARAVI

ŠOLA V NARAVI

1. dan

V ponedeljek zjutraj smo s sošolkami in sošolci odšli v šolo v naravi na Debeli Rtič. Tja smo se vozili zelo dolgo, zato smo si na avtobusu peli, se igrali in pogovarjali, tako nam je čas hitreje minil. Ko smo prispeli na Debeli Rtič, smo takoj odšli na kosilo, po kosilu pa smo si ogledali naša prenočišča za naslednjih nekaj dni. Ta dan smo si razpakirali in odšli plavat v bazen. Nato smo se najedli in odšli spat.

2. dan

Drugo jutro smo se zbudili, se umili in odšli na zajtrk. Po zajtrku smo odšli na bazene, kjer smo imeli plavalni tečaj. Po plavanju smo odšli na kosilo. Po kosilu je sledil počitek, potem pa spet plavanje. Po večerji smo se do spanja igrali v sobah.

3. dan

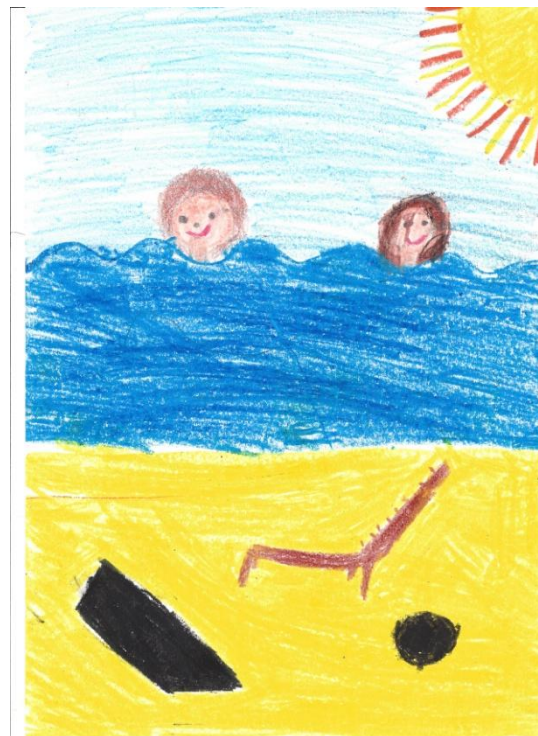
Bil je zelo podoben drugemu. Zopet smo dosti plavali, jedli lučke in uživali na plaži. Vse dni smo imeli zelo lepo vreme.

V šoli v naravi mi je bilo lepo, saj smo se dosti igrali in plavali, vse učiteljice pa so bile zelo prijazne.

Lana Repič, 3. a

Alina Barbarič, 3. a

Lana Repič, 3. a

V ponedeljek smo prišli na Debeli Rtič. Tam nam je učiteljica Nina razkazala sobe, v katerih bomo spale. Jaz sem bila v skupini z Alino, Saro in Mašo. Potem smo si razpakirale kovčke. Nato smo šli na kosilo. Po kosilu nam je učiteljica rekla, da bomo šli v bazen. Tam smo morali vsi preplavati dve dolžini bazena. Naslednji dan je bil torek in se je začelo zelo veselo. Po dobrem zajtrku smo se preoblekli v kopalke in razdelile v skupine. Imenovali smo se Ledeni kamni. Učili smo se prsno plavanje. Po kopanju smo se stuširali in preoblekli v suha oblačila. Med dopoldanskim in popoldanskem kopanjem smo bili na kosilu. Po drugem kopanju smo se igrali v svojih sobah. Potem smo šli na večerjo. Po večerji smo šli spat. Naslednji dan je bila sredo. Tudi v sredo smo se

dvakrat kopali. Popoldansko kopanje je bilo zanimivo, ker smo se učili kravl.

Katja Pinterič, 3. a

PLAVALNI TEČAJ V ŠOLI V NARAVI

V ponedeljek smo šli na plavalni tečaj, ki je bil na Debelem Rtiču. Ko smo prispeli, smo razpakirali. Nato smo se oblekli in šli preverjat plavanje. Bil sem v tretji skupini. Imenovali smo se morske zvezde. Moji dve učiteljici plavanja sta bili Petra in Brigita. Nato smo v vodo metali predmete. Jaz sem dobil tri predmete. Ko smo končali, smo se šli umiti. Ko smo se umili, smo se oblekli in šli ven. Zbrali in prešteli smo se. Igrali smo se, nato smo šli na kosilo. Ko smo pojedli, smo odšli v naše sobe, kjer smo vzeli stvari za umivanje. Nato smo se oblekli v pižame in šli spat. Naslednje jutro smo se zbudili ob 7:30. Oblekli smo si kopalke, hlače in majico. Odšli smo na zajtrk. Ko smo prispeli na kopališče, smo se slekli in šli plavat. Ko smo končali, smo se oblekli. Nato smo šli ven in se prešteli. Odšli smo v sobe, kjer so se punce igrale, fantje pa smo zunaj igrali nogomet. Odšli smo na kosilo. Po kosilu smo spet šli na kopališče. Po plavanju smo se umili, oblekli in šli počivat v sobe. Po počitku je bila večerja. Po večerji smo si šli umiti zobe, se oblekli v pižame in šli spat. Naslednje jutro smo po zajtrku šli na kopališče. Po plavanju smo šli v sobe igrati družabne igre in nato na kosilo. Po kosilu pa smo spet šli na plavanje, sledila je igra in spanje.

Mai Konec, 3. a

V ponedeljek zjutraj smo se zbrali pred pošto v Spodnjem Dupleku. Ko je prispel avtobus, smo se posedli po sedežih. Potem smo se odpeljali na Debeli Rtič. Ko smo prispeli, smo razpakirali kovčke. Po kosilu smo odšli na bazene, kjer so učiteljice preizkusile, kako plavamo. V torek so nas učiteljice razdelile po skupinah od ena do pet. Na bazenih smo bili dopoldan in popoldan po dve uri. V torek smo po večerji odšli gledat film. V sredo smo odšli na igrišče, kjer smo se igrali. V četrtek popoldan so nam spekli torto. Torta je bila namenjena meni, sestri Neji, sošolcu Niku, Amaji in Kevinu. Po večerji smo odšli v disko. V petek

zjutraj smo še za dve uri odšli plavat. Po plavanju smo se oblekli in počakali na avtobus. Ko je avtobus pripeljal, smo se odpeljali domov. Ko smo prišli, sem bila srečna, ker sem videla svojo družino.

Tia Voglar, 3. a

Tia Voglar, 3. a

Staša Alekseja Kukovec, 1. a

ŠOLA V NARAVI

V bazenu in na plaži mi je bilo zelo všeč. Hrana je bila dobra. Igrala niso bila slaba, postelje so bile udobne. Z Matejo sva na avtobusu zaspali.

Staša Alekseja Kukovec, 1. a

S Stašo sva preživeli najlepši dan, ker sva izdelovali bazen iz kamenja. Dvakrat smo šli plavat v bazen. Šli smo na igrala. Tam je bilo zelo zabavno. Všeč mi je bilo, da sem se lahko sončila. Imeli smo tudi disko, kjer smo plesali.

Mateja Greifoner, 1. a

Najlepše na morju mi je bilo, ko smo punce nastopale na Rtič ima talent.

Taja Horvat Zupančič, 1. a

V šoli v naravi smo videli ribe, meduze, metulja in štiri kuščarje. V četrtek smo imeli disko in Rtič ima talent.

Eva Rap, 1. a

POUSTVARJANJE

MROŽ

Letos je med drugimi turisti
v topli London prišel iz mrzlega mesteca
nenavaden gospod Franc Mrož.

Kovčke je odložil v dnevni sobi
in se nastanil v sobi številka 103,
ki ima pogled na plažo,
v najboljšem obalnem hotelu
kategorije A.

Vsak dan se sonči,
vedno se namaže s kremo,
nato se odpravi še na masažo.

Pred spanjem gre še v savno,
na turško pivo, nato pa še v
slačičarno na turško baklavo.

Ob nedeljah pleše v disku,
potem pa gre domov spat,
v toplo in mehko posteljo poležat.

Amadeja Fideršek, 6. b

MROŽEVKA

Ko prišla sem v Portorož,
me pozdravil je en mrož.
Sem prelepa mroževka,
ki je s severa prišla
in nastanila se v prelepem
hotelu A.
Sva srečala se v jedilnici
in skupaj pila v pivnici.
Ko pa je on odšel domov,
sem tudi jaz odšla na krov,
nato pa odhitela še na šov.

Sara Glonar, 6. b

PAPAGAJ MAJ

Nekoč je iz vroče Afrike
priletel papagaj Maj.
Šel je v hotel,
ki se imenuje Pepel.

Je zelo bogat,
ampak še vedno mlad.
Rad nosi očala in
na plaži igra tolkala.

Ima sina Tončka Balončka in
ženo Kanjo Tanjo.

Živijo na drevesu,
zvečer se dobijo na plesu.
V disku so včasih pijani,
zato so drugi dan bolani.

Jedo orehe
in imajo sosede Čehe.
Oni so pingvini
in so zelo fini.
Padel jim je lonec
in pesmi je konec.

Lan Patrik Horvat, 6. b

Sara Zavernik, 9. a

POLIFEMOVA ZGODBA

Oh, spominjam se dne, ko me je obiskal Odisej s svojimi tovariši. Bil je lep sončen dan, ko sem šel kot vedno past svojo drobnico. Bilo mi je zelo vroče in bil sem ves sestradan. Dan se je zelo vlekel in končno je le zašlo sonce in počasi sem se odpravil proti svoji votlini. Ko sem prišel na vrh hriba, sem že imel občutek, da je nekdo v moji bližini. Rekel sem si:

»Ah, mogoče se mi samo zdi.«
Previdno sem stopal proti svoji votlini in tudi drobnica se je pred mano previdno pomikala naprej. Ko sem odmaknil skalo, sploh nisem opazil nič novega. Drobnico sem spustil naprej in premaknil skalo ter zaprl vhod. Lepo sem jih razvrstil, seveda, pozniči zase, zgodnjiki zase in srednjiki so bili spet v drugi ogradi. Pomolzel sem žival za živaljo in spustil mladiče k svojim materam. Pogled mi je uhajal na police s sirom in zdelo se mi je, da manjka nekaj hlebov. Vse se mi je zdelo čudno. Hitro sem zasiril nekaj hlebov in seveda nisem pozabil na mojo najljubšo sirotko, ki sem jo spravil v velik vrč, da jo bom imel za nekaj časa. Videl sem, da je še nekaj iskric v stari žerjavici, zato sem jo malce razpihal in zopet naložil drv. Ko se je prostor malce razsvetlil, sem v kotu zagledal nekaj slastnega. Bili so ljudje, moja najljubša sladica. Z jezikom sem mljasknil in kar sline so se mi cedile. Že dolgo jih nisem jedel, zato sem se jih zelo razveselil. Začel sem jih vljudno ogovarjati. Ne vem, zakaj so se tako tresli? Mogoče zato, ker je moja noga težka in ko korakam, se vse trese. Nisem se jim mogel upreti, zato sem jih kar hitro povprašal to in ono. Malce pa sem se jim seveda postavljaj v dobri luči, da me niso vzeli za strašnega velikana, ki ne pozna veselja, radosti in zabave.

Moral sem jih vprašati, od kod so prišli, kdo so in kako so se sploh znašli tu v moji votlini. No, tisti, ki je bil glavni izmed vseh (ali pa se je samo delal, da je), se je zlagal, da mu je ime

Nikdo. Že ime se mi je zdelo čudno, ker še nikoli nisem slišal za takšno ime. Potem pa mi je tista sladica nekaj nakladala o Grkih pa o Agamemnovih ljudeh in da prihajajo iz Troje. Še prositi me je upal oziroma je od mene kar zahteval, da jim dam streho nad glavo, pa še jesti bi jim moral dajati.

Oh, ti tujci. Ups, zmotil sem se, saj to se vendar sladice. Nekaj so mi nakladali o nekakšnih bogovih ali nekaj podobnega. Moram priznati, da nisem razumel niti besedice, sploh pa nisem prišel domov, da bi poslušal tujce. Delal sem se, da me zelo zanima, kar govori, čeprav me sploh ni. Zato sem prekinil temo in jih vprašal, kje so se izkrcali, saj sem vedel, da drugače kot po vodi niso mogli priti do moje votline. Ampak vztrajali so, da nimajo ladje. In spet mi je sladica začela nakladati.

Nika Majerič, 9. a

Ker sem jih imel dovolj, sem šel proti njim. Komaj sem čakal ta trenutek. Vzel sem kar dve sladici naenkrat, še prej pa sem v glavi preračunal, koliko in kdaj jih bom jedel. Odločil sem se, da bodo za glavno jed pri vsakem obredu dve. Zato se mi je ta teden obetal najboljši jedilnik. Že sem držal dve sladici v rokah in videl, da se še premikata. Vrgel sem ju ob tla, da ne bi preveč žgečkalo, ko bi potovali po grlu navzdol. Še malce bolj nevšečni trenutki pa znajo biti

takrat, ko skačejo po trebuhu, dokler od truda ne obležijo na dnu. Ko sem ju vrgel ob tla, jima je iz glave pogledal najslajši del. Ste že ugotovili? Seveda, to so bili možgani. Zelo se mi je zdelo čudno, ker so ostale sladice začele kričati. In to tako grozno, da sta mi odpadla oba uhlja. Z lahkoto sem pojedel prvo in nato še drugo.

Vsi so buljili vame, kot da bi naredil kaj nenavadnega. Ampak če se spominjam nekaj let nazaj, to je ... hm ..., saj sploh ni važno, kdaj je to bilo ... Sladice vedno kričijo, ko jih pojem. Sploh jih ne razumem. No, ko sem jih pojedel, sem spil malo mleka, po vrhu pa še kapljico sirotke. Potem sem šel spat k svoji drobnici, tja na ovčjake in kozjake (to so seveda njihovi iztrebki), ki mi že od nekdaj dišijo, a jih pustim, ker se vanje lahko najbolje namestim. Kar nekaj časa sem bil buden, saj je ena sladica ves čas nekaj prišepetavala drugi, ostale pa so zraven globoko vzdihovale. Po nekaj minutah sem le zatisnil oči, a sem še vedno sanjal, kako se bom jutri spet mastil za kosilo. Noč je hitro minila. Zgodaj zjutraj sem vstal in pomolzel svojo molzno drobnico. Nato sem še spustil mladiče k svojim materam, da so se najedli in napili. Ko sem postoril vse, sem pristopil k mojim sladicom. Nisem se mogel zadržati, zato sem le zagrabil dve in ju položil na tla, da nista toliko migali.

Luka Lonc, 7. a

Že me je zvijalo v želodcu, zato sem ju kar hitro pogoltnil. Lepo sta se prilegli v trebuhu.

Ko sem ju dokončna pojedel, sem odmaknil skalo in čreda se je lepo odpravila na že težko pričakovani potep. Počakal sem, da je ven odšla še zadnja žival, nato pa spet premaknil skalo, da mi ne bi kdo izmaknil sladice.

Anja Staroverški, 6. a

Čreda se je odpravila po hribu navzgor, jaz pa sem odkorakal za njimi. Prispeli smo na pašo. Ves dan so se mi cedile sline in ves dan sem sanjal o sladicach. Komaj sem čakal, da sonce zaide in da se odpravimo proti domu. No, ja, dolgo sem čakal na tisti trenutek. Ampak sonce je le zašlo in z drobnico sem se odpravil proti domu. Lepo sem po vrsti opravil delo, ki sem ga naredil vsak dan. Kmalu je na vrsto prišel moj najljubši trenutek, ko sta bili na vrsti zopet dve sladici. Spet sem ju postopoma pojedel. Tedaj pa se je zgodilo nekaj povsem nenavadnega. Še nikoli prej niso bile sladice tako prijazne kot današnji večer. Ponudile so mi meh vina! Že od daleč je dišalo, zato

sem vedel, da bo današnji večer še posebej lep. Prinesle so mi ga bliže. Z enim požirkom sem izpraznil cel meh. Še dobro, da so imele dva rezervna vrča. Moram reči, da takega vina mi ne premoremo. Res je, da imamo tudi v naših krajih veliko trt, ki rodijo vsako leto. Na njih so vedno velike debele jagode. Ampak če sem primerjal naše vino z njihovim, je bilo prava deževnica. Popil sem vse tri mehe. Takrat se mi je tista sladica zlagala, da ji je ime Nikdo. Mislim, da so se potem kar malo preveč opogumile in od mene so zahtevale, da moram glavnemu podariti dar, ker sem ga menda obljubil. Ampak ne spomnim se, kdaj se je to sploh zgodilo. Odločil sem se, da njega od vseh sladic pojem zadnjega. Ne vem, zakaj je bil potem razočaran. Saj veste, sladice znajo biti včasih čisto nerazumljive. Kmalu po tistem sem se vrgel tja na kozjake in ovčjake in kar hitro zatisnil oči. Ta noč je bila po eni strani najboljša, po drugi pa najslabša v mojem življenju. Prvič sem v spanju bruhal vino ter majhne in velike kose mesa. Ubožci, kozjaki in ovčjaki so bili čisto uničeni. A ni bilo čisto tako. Zdelo se mi je, da še bolj dišijo in da so zdaj še udobnejši.

Klara Brumnik, 7. b

Da ne bom pozabil opisati najgrši del, ki mi ga je naredil Nikdo. Ko sem spal, sem zaslišal, kako nekaj prasketa. Nisem in nisem mogel ugotoviti, kaj naj bi bilo to. Pustil sem se

presenetiti. Kmalu za tem je nekaj švignilo po zraku naravnost v moje oko. Šlo je z največjo hitrostjo.

Kevin Šabeder, 6. a

Oh, kako je bolelo. Zenica se mi je razlila. Tekel sem do posode z vodo ter vanjo namočil oko. Takrat sem šele zarjovel. Cel svet se je tresel. Ponekod so nastajali potresi. Dišalo je po gnoju in občutek je bil, kot da bi mi nekdo porinil ogenj v oko. Izpulil sem si tisti veliki kol iz očesa. Mislim, da je bil podoben mojemu kiju iz zelene oljke, ki je bil debel in dolg kakor jambor. Še danes ne vem, kje je tisti kol. Tisti dan sem tulil, kot še nikoli prej. Ne vem, kako si upa nekdo narediti kaj takega velikanu, ki je sedemkrat večji kot kdor koli. Zagotovo so se mislili pobahati in pokazati svoje mišice na velikem preizkusu. Takoj so prihiteli vsi Kiklopi iz vsega mesta. Vsulo se jih je kot mravelj na mravljišče. Vsi po vrsti so povpraševali:

»Kaj ti je Polifem?«

»Zakaj tako neznansko rjoveš?«

»Ti kdo čredo odganja?«

»Ali te samega ubija z ukano ali s silo?«

To je le del vprašanj. Ko bi jih vi videli ali slišali! Bil sem zelo jezen, zato sem še jaz začel kričati:

»Nikdo, oblast peklena! Nikdo! Nikdo me ubija z ukano, ne s silo!«

Tudi drugi Kiklopi so se razjezili zaradi mene. Zbudil sem namreč celo mesto in to zaradi neustrašnih sladice, ki so mi pokvarile oko, da sem bil in sem še slep. Usedel sem se poleg skale pri vhodu. To noč sem prespal na trdih tleh. Zjutraj sem moral spet zgodaj vstati. Bil sem navajen poti, ki je vodila na pašnik, zato sem se zjutraj brez težave odpravil tja s čredo. Spustil sem svojo drobnico in vsako žival posebej pretipal in jih sproti štel. Danes se je spet začelo vse čudno. Moj oven, ki je bil povsod vedno prvi, je bil danes čisto zadnji. Menda je bil žalosten, ker so mi sladice pokvarile oko. Mogoče sem bil videti drugačen. Menda ga je bolelo srce, kot je mene bolelo oko. Nato sem ga izpustil naprej. Ko sem se odpravil za drobnico, sem slišal glasove Nikdoja.

Eva Hergamas, 7. a

STAREJŠA SESTRA

Moji starejši sestri je ime Sara,
glasna je kot kitara
in zabita kot omara.

Na svetu jo imam najbolj rad
in je največji moj zaklad.

Čeprav je moja sestra malo starejša,
ni nič pametnejša.
Boljša je edino v tem,
da je glasnejša.

Miha Bukovec, Nejc Forstnerič, 8. a

Prav izzivalno je govoril nekako takole:
»Čuj, ljudožer!«

Sara Zavernik, 9. a

Kar ljudožer mi je rekel. Šele zdaj se je izdal, da je bil Odisej tisti, ki me je oslepil. Rekel mi je, naj tako povem vsakemu, ki me bo vprašal, zakaj sem slep. Mislim, da je bil Laertov sin iz Itake. To mi je povedal iz razloga, da bi se iz mene norčeval. Zelo me je prizadelo. Utrgal sem kos hriba in ga zalučal proti smeri, od koder so prihajali glasovi. Met se mi je ponesrečil. Ko pa me je Odisej drugič začel zmerjati, sem še enkrat močno zalučal kos hriba. Ladjico je odneslo neznano kam. Od daleč pa sem še vedno slišal Odisejeve glasove.

Maja Kraner, 7. b

ČE BI SNEG BIL ZLAT

Če bi sneg bil zlat, svet bi bil bogat, vse bi
bilo iz zlata.

Zlato bi prekrilo hiše, avte in še kaj.
Snežaki bi bili zlati, tudi sadje in še kaj.

Iz zlata gradili bi zlate hiše, rože bi bile zlate
in bogate,
v potokih bi tekla zlata voda.

Andraž Fideršek, 4. a

POEZIJA

ROŽA

Raste do neba,
zelene liste ima,
lepa je, kar se da.

Barven cvetek ima,
ki se lepo smehlja.

Utrgam jo, tralala,
rada me ima,
saj prijateljici sva.

Ajda Rojko,
Lia Horvat Zupančič, 4. a

RIBICE

So zlate in rdeče
in polne sreče.
Ene so svetleče,
ene pa smeječe.
To dobro je zelo,
saj različne so.
Glu glu glu,
po vodi plavajo
in hkrati se zabavajo.

Ajda Rojko,
Lia Horvat Zupančič,
Valentina Stevanovič, 4. a

NEBO

Gledam v nebo,
sinje modro, lepo.
Prelepo, da resnično bi bilo.

Oblak ga zakrije
in vse umije,
ko sonce posije,
se mavrica razkrije.

Vseh barv je ta gospa,
ki rada nas ima.

Ajda Rojko,
Lia Horvat Zupančič,
Valentina Stevanovič, 4. a

PESEK

Zunaj pesek je doma,
tam gradi se pravljica.

Notri zdi se, da je zlat
in da je zelo bogat.

Pridi, pridi se igrat,
postavimo veliki grad.

Poglej tja nanananana,
tam plava morska deklica.

Povabimo jo sem,
preden hitro oddrvi stran.

Ajda Rojko,
Lia Horvat Zupančič, 4. a

ZVEZDICA

Zvezdi, zvezdica,
tam na nebu je doma,
se s prijatelji igra
zraven pa se hihita.
Zvezdi, zvezdi, zvezdica,
mala junakinja na nebu
se smehlja.

Ajda Rojko,
Lia Horvat Zupančič, 4. a

DUPLEK

V Dupleku živim,
se vsak dan veselim.
Obiščem Kamenščak
in najdem kamen drag.
Hitro stečem še na grad,
fotko naredim,
da jo imam za lep spomin.
Grem še v Krajinski park,
kjer je sveži zrak.

Ajda Rojko,
Lia Horvat Zupančič, 4. a

PLES

Lana pleše, sonce pleše,
do neba, do neba,
tam konča se mavrica.

Pridi, pridi, pa še ti,
vrteli se bomo vsi.
To zabavno je,
hoho, hihi.

Nanananana,
plešem sambo, čačača,
pridi, pridi se vrtet,
preplešimo ves ta planet.

Gremo v Italijo sisisi,
zdaj pa se ves svet vrti.
Poslovimo se zdaj vsi,
saj se nam že spat mudi.

Ajda Rojko,
Lia Horvat Zupančič, 4. a

MATERINSKI DAN

Rada te imam mami.
Mamica najboljša si,
ko svet zapusti me,
ti si tu.

Rožo podarim
in se nasmejim,
saj rada me imaš
in to tudi priznaš.

Vesela sem, da te imam
in te vidim vsak dan.

Ajda Rojko,
Lia Horvat Zupančič, 4. a

POLETJE

Poletje k nam prihaja
in nas s soncem razvaja.

Ko veter zapihlja,
nas ohladi do srca.

Morje valovi
in vse po borovcih diši.

Od šole si oddahnem
in svež vonj po morju
vdahnem.

Ko poletje se konča,
jesen se k nam poda.

Maša Palfi,
Sara Mohorko, 6. a

SNEŽINKA

O snežinka bela,
ki si puhasta cela,
ti padaš z neba
in pristaneš na tla.

Snežinka ti bela,
zakaj si tako bleda?
Zakaj nisi cvetela,
ko na tla si priletela?

Zakaj te to zimo,
snežinka, še ni?
Sem kriv jaz
ali kar mi vsi?

Jaz bi te rad še enkrat
pogledal,
ko mi priletiš na roko,
rad bi te v prah spremenil
in te pihnil v nebo.

Tomaž Himelrajh, 6. a

ŠOLA

Šola naša prava beda,
v njej vlada čista zmeda.
Učitelji prav vsi kričijo,
hišniki pa travo kosijo.

Učitelji dajejo naloge,
te so pravcate nadloge.
Učiti se moramo čisto vsi,
da cveka noben ne dobi.

Ko pa zvonec zazvoni,
se ga veselimo vsi.
Nato vsi pridemo domov
in pademo v skrivni rov.

Tam naredimo vso nalogo,
da ne bo nam več v nadlogo.
Vsi v posteljo hitimo,
da nove sanje prebudimo.

Sara Glonar,
Laura Berlič Krebs, 6. b

ZEMLJA

V vesolju tiči,
se vedno vrtilj okoli svoje osi.
Tam živimo mi
in se veselimo vse dni.
Je modro zelena in nič ni
rumena.
To je planet, ki ni za umret.

Ajda Rojko,
Lia Horvat Zupančič, 4. a

Matej Kopic, 8. a

ZEMLJA

Zemlja je za vse ljudi,
tam zabava prava je,
skupaj rajamo do jutra
in se veselimo,
zemlja pleše in raja,
in nam rada ponagaja.

Simon Mikl,
Andraž Fideršek, 4. a

PESEM

Pesem je zelo poslušna.
Včasih v ušesih zvoni,
da odmeva po vsej glavi.

Takrat se glava jezi,
ker zvončka nihče ne popravi.

Pesem spremlja te povsod,
tudi med spanjem zvoni ti po
glavi.

Pesem doni po vsem svetu,
zato jo imamo vsi radi.

Amadeja Fideršek, 6. b

ŽIVLJENJE

Življenje je kot roža,
ki te ponoči boža.

Včasih je trpljenje,
kot pri pouku sedenje.

V šolo pogosto si želim,
najraje pa se je znebitim.

Testi se vrstijo,
učenci se jih bojijo,
da slabe ocene ne dobijo.

Služba nam leti ko vrag,
prosti čas želi si vsak.

Nejc Forstnerič,
Rene Ravnjak, 8. a

POVODNI MOŽ V 21. STOLETJU

Se noč spustila je nad staro Ljubljano,
ko mlade so noge po trgu plesale.

Mnogih lepih deklet je bilo,
veliko oči se je spogledovalo,
veliko src se le Urški predalo.

Noge vrtele so se okrog in okrog,
a Urški ni bilo niti za poskok.
Se jedlo in pilo je vse povprek,
polovica pijanih je padla po tleh.

Zasliši se hrup novega BMW,
pripelje v njem se mladenič v zlatu,
v najboljši trenerki in najboljšem copatu.

Se fant ustavi sredi trga,
zlomi mize in prt pretrga.
Stopi do Urške, jo prosi za ples,
Urška vstane, se smeje na glas,
na hitro odstopi, strah jo postane,
saj fant je točno takšen kot iz reklame.

Fant jo potegne, sta že zaplesala.
Urška utrujena vsa se zavrti,
ko naenkrat jo noga zaboli.

Fant od strahu se ves prepoti,
Urško pograbi, jo v avto povabi,
stopi na gas, da zadoni cela vas.

Se v bolnico peljeta,
sta divjala po cesti,
nesrečo povzročila
in nekaj ljudi povozila.

Se na cesti v steber zabila,
avto in sebe čisto razbila.

Gaia Konec, 8. a

ŽIVETI

Živeti ali umreti?
Jokati ali se smejati?
Biti srečen ali žalosten?
Vse pomeni živeti.

Živeti življenje-
imeti svet na dlani,
plesati v dežju kot lani.

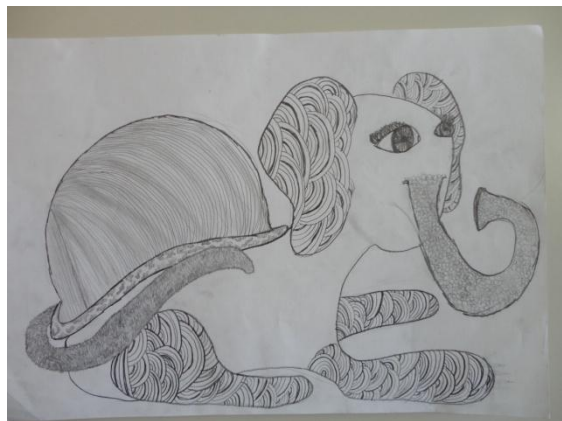
Potovati po svetu,
ne le po mestu
in brskati po spletu.

Jokati,
ko si srečen
in se smejati,
ko si žalosten.

Ljubiti in biti ljubljen-
se pravi zaljubljen!

To se pravi, živeti.

Ana Turk, 8. a

Lara Weingerl, 8. a

OD TU IN TAM

NOVO KOLO

No, pa je prišel ta težko pričakovan dan, moj 10. rojstni dan. Vsi smo se zbrali pri babici, pojedli slastno kosilo, nato pa nas je moja teta vse sklicala, češ da moramo priti ven. Vsi smo odšli ven, mama in dedi sta odšla v garažo, teta pa mi je prevezala oči z ruto. Rekla mi je, da bom dobila še eno darilo, toda tokrat moram sama ugotoviti, kaj je. Pa sem začela tipati, tipati pa nisem vedela, kaj bi lahko bilo. Po glavi se mi je pletlo sto stvari, lahko bi bila knjiga, skiro, nakit, torbica, ličilo, toda nič od tega ni bilo. Moja radovednost je iz sekunde v sekundo naraščala. Predala sem se. Teta mi je odstranila ruto z oči in pred seboj sem zagledala naravnost čudovito rdeče-belo kolo. Vsem sem se najmanj desetkrat zahvalila. Nato sem se brez pomisleka usedla na kolo in zapeljala po ulici. Občutek je bil fantastičen. Počutila sem se tako svobodno, brezskrbno. Oh, bila sem presenečena, saj si nisem mislila, da bom dobila kolo. Nasmešek je bil na mojem obrazu ves čas prisoten. Ta dan sem preživela zelo lepo, doživela sem občutke, ki se jih težko opiše. Nekaterim to mogoče ne bi pomenilo toliko, ampak meni je.

Anisija Graovac, 6. a

JUTRANJE KOPANJE

Ob 6.10 mi je zvonila budilka in že sem vstala. Oblekla sem si nove kavbojke in novo majico. Nato sem odšla v kopalnico in skozi okno zagledala, da zunaj dežuje. Počesala sem si lase in umila zobe. Potem sem si oblekla bundo in obula teniske, saj je bilo pozno spomladi. Hotela sem odpreti vrata in že je mami pritekla k meni in rekla, da pome pride teta. Odšla sem vesela, saj sem vedela, da ne bom rabila dežnika. Postavila sem se v garažo in čakala. Po nekaj minutah hoje sem ter tja, sem opazila prazno plastenko, ki sem si jo prejšnji dan nastavila za nalogo. Spomnila sem se, da moram v njo natočiti vodo iz ribnika. Odložila sem torbo, zgrabila plastenko in tekla do ribnika. Ko sem bila tam, sem se sklonila, da bi zajela vodo. Ni mi je uspelo zajeti, zato sem nogo dala na največji kamen. Zaradi njegove teže mi je spodrsnilo v vodo. Hotela sem se rešiti, ampak ker je bilo vse gladko, se nisem mogla. Na koncu sem se le nekako izvlekla iz tega zmešnjave. V joku brez vsega sem oddirjala domov. Mama me je vprašala, kaj delam doma. Hitro sem poiskala izgovor in rekla, da imam razparane hlače. Oblekla sem druge hlače in drugo majico, mokra oblačila pa skrila pod posteljo. Oblekla sem jakno in stare škornje, ki so pol leta stali v kotu. Ravno prav me je teta prišla iskat. Ko sem prišla v šolo, so se mi nekateri smejali. Boljše, da so se mi smejali, kot da bi se zgodilo kaj hujšega. Najtežje je bilo to povedati staršem.

Melisa Zelenik, 6. a

OBDAROVANJE

V nedeljo, 4. 1. 2015, smo se jaz in vsi moji najožji sorodniki zbrali v Limbušu pri babici in dedku z namenom, da se obdarimo.

Ko smo bili vsi zbrani, smo se posedli za mizo. Babi, moja mami in tete so naredile slastno večerjo. Ko smo povečerjali, smo odšli v dnevno sobo, kjer je stala jelka obdana z darili. Vsi smo bili nestrpni. Na začetku sem imela govor, nato sem pa začela vleči darila. Opazila sem, da na jelki visita dve majhni kuverti z mojim in bratrančevim imenom. Najprej sem vzela

kuverti, nato pa darila, ki so bila izpod jelke. Bila sem zelo presenečena, ko sem izvlekla vrečko s svojim imenom, v kateri je bila prekrasna topla obleka. Ugotovila sem, da mi jo je kupila teta. Obleko sem si pomerila in se ji zahvalila. Sledila so še druga prekrasna darila. Zelo sem se zabavala. Na koncu smo se še pogovarjali, poslušali glasbo in kmalu po tem smo vsi odšli domov.

Bil je prijeten večer poln zabave, smeha ... Želim si, da bi tudi naslednje leto bilo tako zabavno in zanimivo.

Anisija Graovac, 6. a

Žan Črnčič, 6. a

EKSKURZIJA V TOSKANO

25. 4. 2015 smo se učenci od 7. do 9. razreda odpravili na tridnevno ekskurzijo v Toskano. Vozili smo se približno devet ur. Najprej smo si šli ogledat znamenitosti Firenc. Po ogledu Firenc smo se odpravili v Pistoia ter si ogledali poševni stolp. Po ogledu Pise smo se odpravili v naš hotel. Tam smo imeli večerjo in se odpravili spat. Naslednji dan smo šli v Cinque Terre, se peljali s ladjico in vlakom in odšli nazaj v hotel. Naslednje jutro smo imeli zajtrk ter se odpravili v Siena in San Gimignano. Tam smo na žalost imeli slabo vreme, saj je deževalo, smo pa vseeno imeli lep dan. Po ogledu San Gimignano smo se odpeljali nazaj proti domu. Vožnja je spet trajala približno devet ur, smo pa medtem gledali filme. Ko smo prispeli nazaj do šole, je bilo že zelo pozno. Ko smo prišli domov, smo šli kar spat. Meni je bila ta ekskurzija zelo všeč, saj v teh krajih še nisem bila in sem lahko videla mnogo zanimivih stvari.

Eva Zečevič Rojko, 8. a

PRAZNOVANJE ROJSTNEGA DNE S PRIJATELJI

Moj rojstni dan je že bil veliko časa nazaj, ampak praznovala sem ga v nedeljo, 28. 12. 2014. Že jutro je bilo drugačno, saj je bilo celo v snegu. Potem, ko sem se zbudila, oblekla in se najedla, sem šla ven na sneg in se sankala, med tem pa je ati čistil avto. Po čiščenju avta smo bili pripravljene za odhod k dedku in babici. Pot je bila polna smeha in veselja. Hitro smo prišli k dedku in babici. Ko smo se usedli, je zazvonil telefon. Klicala je Sandra in povedala, da mogoče ne bodo mogli priti na rojstni dan. Čez pet minut je spet zazvonil telefon in je klicala Karmen in povedala, da tudi mogoče ne bodo prišli na rojstni dan. V obeh primerih je bil razlog sneg. Ko smo se najedli, smo odšli domov. Ko smo prišli domov, smo dobili sms od Karmen in Sandija, da bodo prišli. Bila sem presrečna. Ura je odbila 16.00. Družčina se je počasi začela zbirati. Imeli smo se lepo. Jedli smo torto in ostalo hrano. Čez tri ure so odšli in razmetali mojo sobo. Ta večer mi bo ostal veliko časa v spominu. Bilo je super.

Sara Mohorko, 6. a

VURBERK

Razloženo naselje na levem bregu reke Drave leži na vznožju in pobočjih jugozahodnega dela Slovenskih goric. Jedro je ob cestni Maribor-Spodnji Duplek-Ptuj. Zaselek Čreta na ravnini je že v sosednji občini. Na peščenih tleh ob Dravi so njive in travniki, na jugozahodnih pobočjih pa na ilovnatih in lapornatih tleh obsežni vinogradi v lasti ptujskega kombinata. Nad njimi so vrh griča (435m) ruševine gradu iz 12. stoletja, ki se prvič omenja leta 1244 Wirmberg. Med bombardiranjem leta 1945 je bila dvonadstropna gotška stavba z arkadnim notranjim dvoriščem in vogalnim stolpom, ki jo je obdajalo renesančno obzidje precej poškodovano, po 2. svetovni vojni pa so del gradu neodgovorno odstranili. Kraj se je od leta 1982 imenoval Vumpah.

Začetki vurberškega gradu segajo v 12. stoletje. Zadnji lastnik do porušenja je bil grof Herberstein. Do druge svetovne vojne je na gradu deloval senatorij za pljučne in tuberkulozne bolezni. V večini so paciente zdravili ruski zdravniki. Pacienti so prihajali iz Rusije in nekdanje Jugoslavije. Ljudi so zdravili na gradu zaradi ugodnega podnebja, sedaj pa so tam bioenergetske točke. Grad Vurberk je bil bombardiran februarja 1945 ob koncu 2. svetovne vojne. Dandanes pa je najbolj znan po bioenergetskih točkah, vsakoletnih prireditvah in festivalu narodno zabavne glasbe.

Glavne znamenitosti so: cerkev Sv. Marije, ob gradu stoji poznobaročna v osnovi gotška župnijska cerkev Marije v nebo vzete, vurberško pokopališče, Grmada-najvišji vrh Slovenskih goric, ki je visok 463 m.

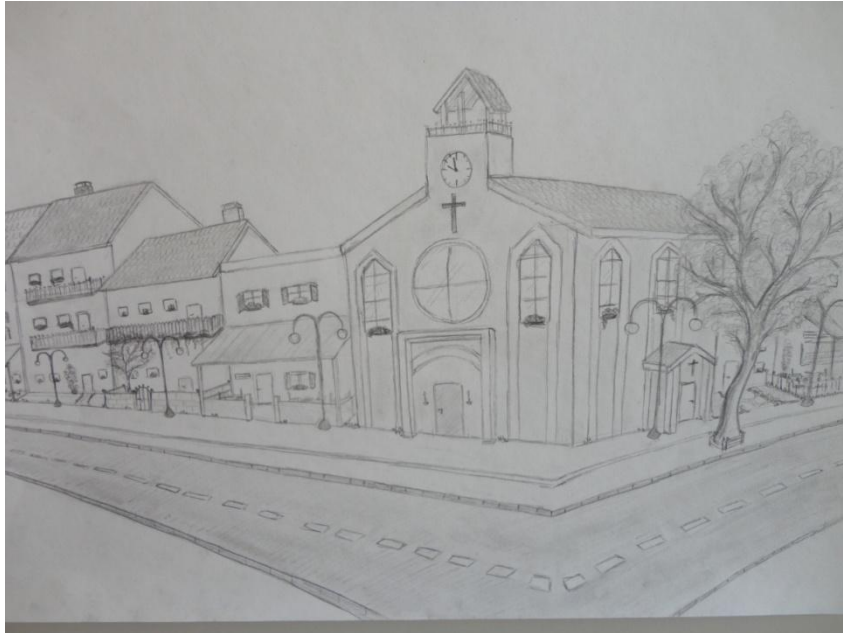
Urša Koser, 5. a

OBČINA DUPEK

Občina Duplek leži v severno-zahodnem obrobju Slovenskih goric, kjer se s trto porasli griči spuščajo k obrežju reke Drave. To je pretežno hribovito gričevnato območje z majhnim delom ravninskega predela ob Dravi. Po občini vodita obiskovalce vinska in sadna cesta. Izleti, sprehodi, izdelki domače obrti, čebelarstvo, vinogradništvo in sadjarstvo, krajinski park Drava in krajinski park Kamenščak, grad Vurberk ter vinotoči in turistične kmetije sooblikujejo

bogato turistično ponudbo. Ljubitelji smučarskih skokov bodo v naselju našli tudi smučarske skakalnice.

Laura Partljič, 5. a

Sara Zavernik, 9. a

SPODNJI DUPLEK

Moj kraj leži na severozahodnem obrobju Slovenskih goric, na levem bregu reke Drave med Mariborom in Ptujem.

Občina Duplek je bila ustanovljena 4. 10. 1994. Župan občine je Mitja Horvat. V to občino spadajo Ciglence, Dvorjane, Jablance, Spodnja Korena, Zgornja Korena, Spodnji Duplek, Zgornji Duplek, Zimica in Žikarce.

V 80. letih 18. stoletja je imel Spodnji Duplek le okoli 50 ljudi, leta 2002 je po popisu prebivalstva Spodnji Duplek štel 1177 prebivalcev. Leži na 238,4 m nadmorske višine.

Je pretežno ravninski svet, zato je tu razvito poljedelstvo in živinoreja.

Kraj se iz dneva v dan bolj razvija.

Imamo bencinski servis, trgovino Jager, več manjših trgovin in prodajaln s tekstilom. Zraven ambulante je lekarna, knjižnica, frizerski salon, tenis igrišče, več gostiln in bifejev, pa seveda šole, vrtci, igrišča in drugo. Imamo tudi cerkev in manjše kapelice. Posebna znamenitost je grad na Vurberku.

Moj kraj je lepo urejen, še posebej zdaj, ko so uredili ceste in krožna križišča.

Ponosen sem, da živim v tako lepem kraju.

Tino Kirbiš, 5. a

MOJ HOBI

Moj hobi je glasbena šola. Tam igram kitaro. Za ta hobi sem se navdušila preko poslušanja glasbe, kjer zraven igra kitaro. Vaje imam ob ponedeljkih, takrat imamo skupno urico, kjer se učimo note, notne vrednosti in podobno, ob petkih pa vajo, ki jo ima vsak sam. Tam se učimo

svoj inštrument. Veliko moram vaditi in se učiti. V glasbeni šoli se udeležujem raznih nastopov in koncertov. Letos bom delala tudi izpit. Imamo zelo prijazno učiteljico.

Ajda Rojko, 4. a

MOJA ŽELVA

Moji želvi je ime Solatka. Stara je eno leto, zato je še zelo majhna. Kupili smo jo v mini živalskem vrtu, ki se imenuje Likalu zoo v Radencih. Solatka rada je solato, regrat in travo. Pije pa samo vodo. Zelo rada se zarije v zemljo. Solatka trenutno živi v košari, ati pa ji bo naredil hotel za želve. Solatko imamo tri dni.

Maruša Poštrak, 2. a

MAČEK SNUPI

Moj maček Snupi je črno-bele in sive barve. Ima mehak trebušček ter rumeno-zelene oči. Je zelo prijazen in ljubeč. Ima zelo mehak smrček.

Nives Polanec, 2. a

Patrik Klep, 9. a

JESEN

No, pa je le potrkala ta barvita jesen na vrata. Tudi letos je pisana kot mavrica. Včasih še posije sonce skozi jesenske liste in to mi vedno pričara nasmeh na obraz. Če mi veter malce razkuštra lase, ni prav nič narobe. Z vetrom v laseh, s sončnimi žarki na licu se pogumno podam naprej v jesen, v življenje in v sebi zatrdno vem, da ne more iti nič narobe. Saj, kaj pa lahko izgubim v enem letnem času? Tudi dež nam bo kdaj opral okna. Ampak to nas naj ne zmoti, jesen je pač takšna, kakšna je in jo takšno pač moramo sprejeti. Če prav pomislimo, je jesen prelepa mešanica vsega: sonca, dežja, barv, žalosti, veselja, snega ... Ko pade mrak, se pa segrejemo ob topli peči. No, tudi to je takšna reč, ki jo obožujem. Potem pa pride zima in ... No, to pa je že druga zgodba.

Anisija Graovac, 6. a

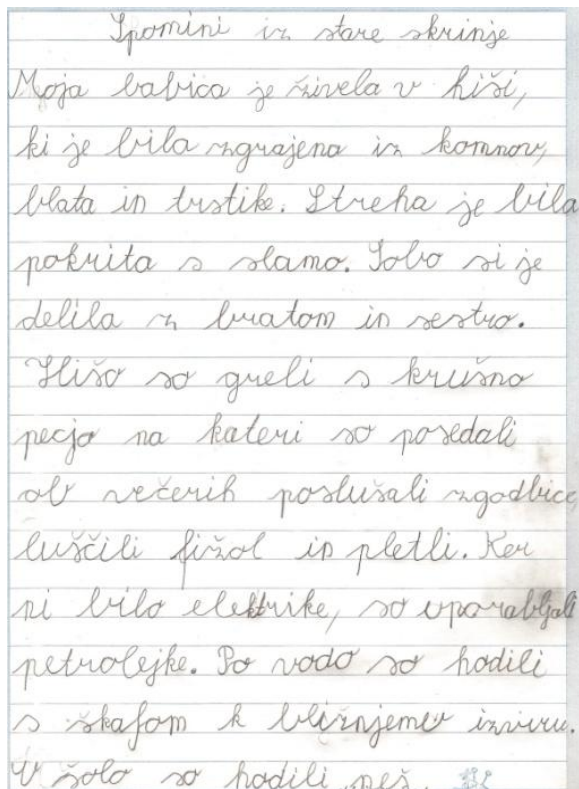
MOJ PRADEDEK JOŽE SORKO (ROJEN 13. 2. 1914)

Ko se je začela druga svetovna vojna je bil vpoklican v vojaške enote Kraljevine Jugoslavije za obrambo domovine. Okupatorska vojska ga je zajela in ga kot vojnega ujetnika poslala na prisilno delo v Nemčijo. Kot ujetnik je bil na kmetiji v bližini Nürnberga.

Tam je opravljal zelo naporna dela in dobival zelo malo hrane. Če pa so hoteli dobiti boljšo hrano, pa so morali še bolj garati. Ker pa je bil zelo delaven in priden, so ga napotili na priporočilo oblasti na Dunaj v Avstrijo. Delal je na železnici, in sicer na parni lokomotivi kot kurjač in pomočnik strojevodje. Vlak je vozil na progi Dunaj-Praga. Večkrat med vožnjo je razmišljal, kako bi zbežal. Ko se je enkrat vozil med Dunajem in Gradcem, se mu je pokazala priložnost za pobeg, ki jo je seveda izkoristil. Peš je taval po skrivnih poteh ter prišel do Maribora. Do konca vojne pa se je zadrževal v Rušah.

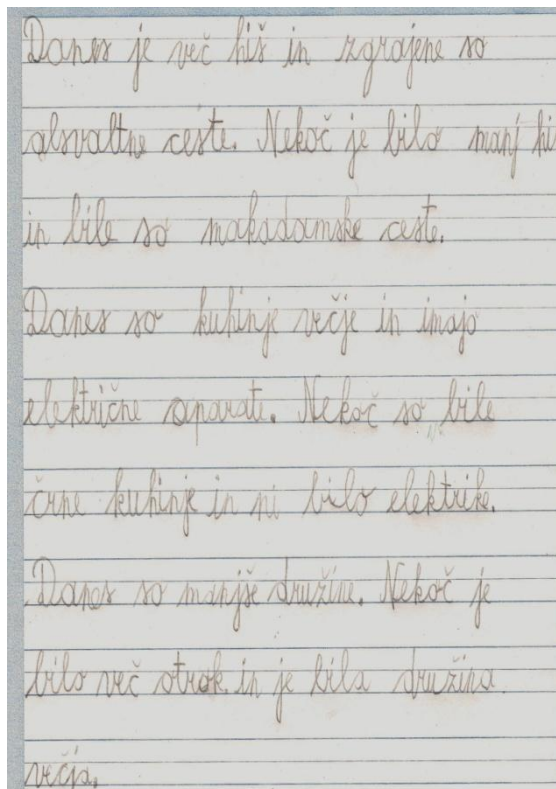
Po pripovedovanju mojega pradedka so bili to zanj najhujši časi v življenju in večkrat je te stvari razlagal mojemu očetu in svoji ženi, torej moji prababici.

Jan Luka Stanko, 5. a

Spomini iz stare skrinje
Moja babica je živela v hiši,
ki je bila zgrajena iz kamna,
blata in drva. Streha je bila
pokrita s slamo. Telo si je
delila s bratom in sestro.
Tudi so gneli s krušno
pecjo na kateri so posedali
ob večerih poslušali zgodbe
luščili fižol in pletli. Ker
ni bilo elektrike, so uporabljali
petrolejke. Po vodo so hodili
s skafom k bližnjemu izviru.
Tudi so hodili mesiti.

Gal Tepeh, 2. a

Danes je več hiš in zgrajene so
obvoznice. Nekaj je bilo manj hiš
in bile so makedonske ceste.
Danes so kuhinje večje in imajo
električne aparate. Nekaj so bile
črne kuhinje in ni bilo elektrike.
Danes so manjše družine. Nekaj je
bilo več otrok in je bila družina
večja.

Luka Cvek, 2. a

POČITNICE

NOVOLETNE POČITNICE

Spomnim se še kot včeraj, ko sem predlani praznovala novo leto. A čas hitro beži in že spet nas je dohitelo. Opisala bom dan, ko smo se šli kopat.

Zjutraj sem se zbudila. Začeli smo zajtrkovati, ko mi je oče povedal, da se gremo kopat. Po zajtrku smo se hitro pripravili in odpravili. Prejšnji dan sem ravno gledala napoved za vreme in kazalo je, da bo snežilo. Tega sem se zelo veselila. Še boljše mi je, če sneži, ko se kopamo, saj vidiš snežinke, kako padajo. Najraje se kopam, ko sneži. Kopali smo se in kopali in nestrpno sem že pričakovala sneg. Prišel je takrat, ko je bil napovedan. Proti večeru. Ko smo se nehali kopati, smo se odpravili proti avtu. Zunaj je bilo mrzlo in snežilo je. Avto je bil zasnežen. Odpravili smo se še v Litmerk k našim sorodnikom. Voščili smo jim za božič in nekaj časa ostali tam. Tam sem opazila, da ne sneži. Upala sem, da sneži vsaj doma. Želja se mi je uresničila. Ko smo prišli domov, se je na našem dvorišču nabrala precej debela plast snega. Zjutraj ga je zapadlo še več in očetu sem ga pomagala kidati.

Čprav mi ni bilo všeč, da na božič ni bilo snega, sem se s tem sprijaznila. In glej, sneg sem tudi dočakala. A vseeno upam, da bo naslednji božič bel.

Vesna Polanec, 8. a

Klara Brumnik, 7. b

ZGODILO SE JE

Bilo je lepo sončno vreme. Moja mama in oče sta se odločila, da gremo na počitnice. Takoj smo spakirali stvari in se odpeljali. Vozili smo se zelo dolgo. Naposled smo le prispeli in ker mi nikoli ne rezerviramo počitniške hišice, je tudi tokrat nismo. Tokrat je bilo drugače. Najprej smo šli na ogled otoka Krka. Vsem nam je bil zelo všeč. Nato smo se odpravili v

mesto, da bi poiskali hotel. Naposled smo le našli lepo hišo. Njen lastnik je rekel, naj počakamo, ker pride takoj. Prišli smo do kraja, kjer bi se naj dobili. Ure so minevale, jaz pa sem imela vedno bolj čuden občutek, da lastnik ne bo prišel. Izkazalo se je, da me moj občutek vara. Lastnik je prišel približno dve uri kasneje, kot smo se zmenili. Ko nas je končno spustil noter, mu je moj oče že vnaprej plačal teden dni bivanja. Nato smo odšli na plažo, kjer bi se naj sprostili. Nazaj domov smo prišli veseli, a veselje se je kmalu poleglo. Pred hišo smo videli neznan avto. Vsi smo mislili, da je nov gost, a nato smo izvedeli pretresljivo novico. Tisti mož, ki naj bi bil lastnik te hiše, naj bi vanjo v resnici vlomil, saj naj bi ga policija iskala. Bili smo zelo jezni, usedli smo se v avto in se odpeljali na policijsko postajo. Tam so nam povedali, da je ta človek kradel, ni plačeval računov ipd.

Ker denarja nismo dobili nazaj, smo šli v drugo mesto in si znova plačali teden dni dopusta. Bilo je čudovito.

Sara Glonar, 6. b

PRVOMAJSKE POČITNICE

Moje počitnice so se začele tako. V ponedeljek zjutraj smo se odpravili od doma. Odšli smo na Hrvaško na otok Unije. Tam smo preživeli prečudovitih šest dni. Veliko sem bil zunaj, igral nogomet in lovil ribe. Ribe najbolje prijemajo zjutraj in zvečer. Z atijem sva takoj po zajtrku odšla na ribolov in ujel sem ribona. V sredo je na otok prišel moj prijatelj Marko iz Sežane. Skupaj z atijem smo odšli loviti ribe. Ker je močno pihalo, je bil ulov slab, ulovili smo le morskoukvar. Naslednji dan smo s prijatelji igrali nogomet, zvečer pa sva z Markom lovila ribe. Ulov je bil dober. Jaz sem ujel nekaj ušat, prijatelj Marko pa ni imel sreče, zato sem ves ulov dal njemu. V petek dopoldne smo z mamico in atijem ter prijateljem Markom odšli na sprehod na stene, od koder je lep razgled na sosednje otoke. Na stenah so ohranjeni bunkerji iz druge svetovne vojne. Marko jih še nikoli ni videl, zato so mu bili zelo zanimivi. Ko smo prišli nazaj, sva z Markom lovila ribe do večera. Ujela sva jih osem.

Zadnji dan pa z ribolovom ni bilo sreče. Trnki so namesto v ribjih ustih končali v skalah. Tako sem pospravil ribiško palico in odšel domov.

Gal Tepeh, 2. a

Zanimiv ulov

MOJE POČITNICE

Letos sem bila na morju v Pirovcu na Hrvaškem in na počitnicah v termah Banovci.

Na morju sem bila z atijem in mamico ter z mojo ljubko sestrico. Na morju sem se vsak dan kopala, potapljala ter skakala iz atijevih rok. Zelo rada sem iskala tudi školjke. Morje je bilo prijetno toplo in čisto. S prijatelji smo na plaži večkrat igrali karte – osla.

Najbolj sem bila vesela vožnje z vodnim skuterjem, ko me je vozil ati. Ko smo se vrnili z morja, pa sem šla z babico in dedijem na dopust v terme Banovci, kjer sva s sestrico uživali v bazenih in vožnji po toboganih.

Nives Polanec, 2. a

Med počitnicami smo bili na morju na otoku Pagu na Hrvaškem. Na pomolu sva z atijem lovila ribe. Jaz sem jih ulovila 28, ati pa le 5. Naučila sem se plavati brez rokavčkov. Mama me je naučila plavati žabico in mrtveca. Sama sem se naučila plavati hobotnico. Našla sem tudi eno lepo školjko.

Maruša Poštrak, 2. a

Moje počitnice so trajale dva meseca. Veliko sem se igral na počitnicah v Dolgih njivah pri babici in dedku. Upam, da bodo kmalu spet počitnice.

Jan Kajbič, 2. a

Na morju sem bila v Biogradu. Bila sem s svojo družino in prijatelji. Imeli smo se lepo. Kopali smo se, vozili s čolnom, lovili ribe, nabirali školjke in skakali v vodo s pomola.

Kaja Mencigar, 2. a

Neja Voglar, 3. a

Moje počitnice so bile čudovite. Najprej sem bila pri babici Lidiji. Šli sva v Portorož. Vsak večer smo imeli mini disko. Tam sem spoznala nekaj prijateljev. Ko sem prišla domov, smo čez en teden z mamico in atijem ter z mojimi prijatelji šli na otok Pag. Tam smo se igrali, risali, sprehajali, kopali in potapljali. Z atijem sva se potapljala in nabrala sem veliko školjk. Največ sem našla klapavic. Ati me je tudi posnel in fotografiral s podvodno kamero. Moja fotografija je bila objavljena v Večeru.

Po vrnitvi z morja sem nekaj časa preživela še pri moji drugi babici. Konec svojih počitnic sem preživela s svojimi starši pri svojem botrčku v Prekmurju, v Bokračih. Obiskali smo Terme 3000. Tam smo se kopali in zabavali. Z atijem sva se vozila po toboganu in skakala s skakalnice. Naslednji dan smo se odpravili v doživljajski park Vulkanija. To je poseben doživljajski park. V njem spoznaš vse o vulkanih, njegovih delovanjih in si ogledaš tudi nastanek vesolja ter se odpraviš na raziskovanje v središče Zemlje. Meni je bilo tam zelo všeč, zato bom obisk tega parka še kdaj ponovila.

Po vrnitvi domov sem si pričela urejati vse potrebno za vrnitev v šolo. Zelo se veselim snidenja s sošolci. Tako so se moje počitnice počasi končale.

Lana Kos, 2. a

Urška Berlič, 7. b

Ko smo imeli prvomajske počitnice, smo šli z avtodomom na Gorenjsko v Radovljico. Tam smo se imeli zelo dobro. Zraven nas so bili še naši prijatelji s svojim avtodomom. Ostali smo do ponedeljka. V torek in sredo smo bili doma. V četrtek zvečer pa smo odšli na kres v Zimico. Tam sem videla Maia in Manco, ki sta moja sošolca. V Zimici smo imeli tudi napihljiva igrala. Postavljena sta bila v obliki poligona. Ko je bila ura polnoč, smo šli domov. V petek pa smo šli s prijatelji na pohod na Pečke. Ko smo prišli na vrh, sem videla svojo babico in dedka. Babica in dedek sta na pohod prišla z avtom. Ko smo jedli sendviče, sem vprašala mamo, če si lahko kupim svečko in mama mi je dovolila. Preden smo odšli nazaj proti domu, sem videla še svojega sošolca Matijo. Nato smo se odpravili proti domu. Naslednji dan smo imeli piknik. Praznovali smo obletnico poroke mojega očeta in mame. V nedeljo pa smo odšli s prijatelji kolesarit. Naredili smo okoli petdeset kilometrov. Popoldne pa sem v svoji sobi brala Groznega Gašperja. Zvečer sem si pripravila torbo in odšla v posteljo.

Katja Pinterič, 3. a

Na začetku počitnic je moja mama na cesti našla majhnega ježa. Peljala ga je k veterinarju, kjer so mu pozdravili nogico. Dali smo mu ime Črtek. Ježka Črtka smo vsak dan hranili z brizgalko. Potem nam je na žalost poginil. Ati mu je naredil lep grobek.

Naslednji vikend smo šli v Benetke. Prvi dan smo šli v mesto Benetke. Tam ni bilo cest. Po kanalih so se vozili z gondolami. Zvečer smo šli v Omnia hotel. Tam smo prespali noč. Naslednji dan smo šli na otok Torčelo, Burano ter Murano. Na Torčelu je bila cerkev polna mozaikov. Na otoku Burano so bile same pisane hiške. Potem smo šli na otok Murano. Tam smo bili v steklarni. Steklar nam je pokazal, kako se naredita vaza in konjiček. V trgovini sem si izbral steklenega kužka.

Naslednji vikend sem šel k mojemu prijatelju, njegova sestra pa je šla na počitnice k moji sestri. Tako smo preživeli tri dni. Zadnji dan smo vsi skupaj šli na kopališče.

Avgusta smo šli na morje v Trogir. Tam smo videli veliko jahto dolgo 63 atijevih korakov. V morju sem se dosti kopal. Na koncu sta mi ati in mami podarila priznanje Zlatega delfinčka, ker sem preplaval 150 metrov brez predaha.

Na koncu počitnic sem bil zelo vesel šole.

Tomaž Pernek, 2. a

Začele so se prvomajske počitnice. V četrtek zvečer smo šli k Maju. Veliko smo se igrali. Z Majem sva igrala ročni nogomet. Potem sva se igrala avtodom. Nato so nas poklicali starši. Poklicali so tudi Majevo sestro Amajo in prijatelja Roka. Šli smo na kres. Dobili smo se pri nas. Šli smo do Jablancev. Ko smo spakirali, je Vesna, Majeva mama rekla, če bi šli v Zimico, ker je tam napihljivi tobogan za otroke. Nato smo se odpeljali v Zimico. Čez nekaj časa smo prispeli. V Zimici sem videla sošolko Katjo. Takoj, ko sem prišla do napihljivega tobogana, sem se sezula in skočila vanj. Nato smo se nekaj časa igrali. Kasneje sem postala žejna, zato sem odšla do očeta in mu povedala, da sem

Nika Bradaškja, 8. a

žejna. Odšla sva k 'šanku' in hotela naročiti ledeni čaj. Za naročilo je bil potreben kuponček, ki sem ga kasneje tudi dobila in z njim kupila dva ledena čaja. Opolnoči smo se počasi odpravili domov. Ko smo prišli domov, sem se takoj odpravila spat. Počitnice so bile lepe.

Manca Gjura, 3. a

Ko so se prvomajske počitnice začele, sem bil zelo vesel, a so hitro minile. Prvi dan me je pri babici pričakalo živo presenečenje. Kaj mislite, da je bilo? Bil je mladič ovce Bace. Bil je bel, z rjavimi krogi okrog oči. Drugi dan je pa druga ovca po imenu Dragica skotila trojčke. Zadnji dan v aprilu smo z družino postavili svoj mlaj. Postavil sem tudi mrežo za odbojko in jo igral z mamo, teto in stricem. Moja mala sestrična Eva je praznovala svoj prvi rojstni dan. Evin očka in mama sta poskrbela za torto, jaz pa za glasbo. Doma smo sadili nove sadike, kot npr. papriko, paradižnik, lučke, jajčevce, kolerabo in lubenico. Zadnji dan pa sva se s sestro vozila s kolesom in rolerji. Počitnice so mi prehitro minile.

Niko Breznik, 3. a

Z mamico in atijem sem bil v Kanadi. Videli smo veliko gora in jezer. Na enem mestu smo s čolna lovili ribe. Jaz sem ujel največjo. Bili smo tudi na oceanu, kjer smo opazovali morske leve in skupino ork z mladički. Všeč mi je bil obisk akvarija in parka z visečimi mostovi in hiškami na drevesih. Imeli smo se zelo lepo.

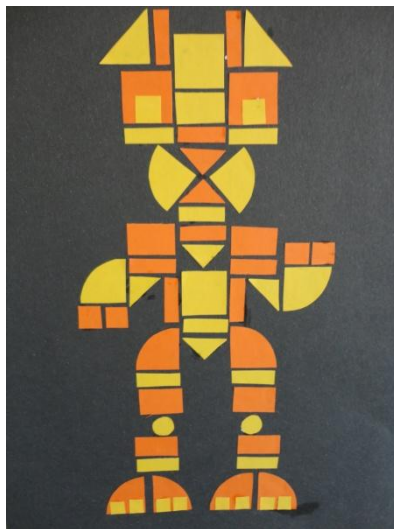
Gal Tepeh, 2. a

Moje počitnice so trajale devet dni. Večino časa sem preživela na parceli. V soboto sem bila na rojstnem dnevu pri sošolcu Luku. Imeli smo se zelo lepo, saj smo punce odšle gledat tekmo, fantje pa so nogomet igrali. V nedeljo zjutraj sem odšla k sveti maši. V ponedeljek in torek sem bila na parceli. V sredo sem imela 'športni' dan z očetom in mamo. Odšli smo v kino, v katerem smo si ogledali risani film Zakaj nisem pohrustal svojega očeta. Kasneje smo odšli še na banko in v trgovine z oblačili. Oče si je kupil hlače, jaz pa sem dobila balerinke. Odšli smo tudi plačat listke za euro jackpot. Oče je zapravil več kot sto evrov. V ponedeljek sta pri meni prespala Jan in Mateja. Četrtek in petek sem spet preživela na parceli. V četrtek smo se odpravili gledat postavljanje majskega drevesa, kjer sem videla pava. V petek sem odšla v živalski vrt. V nedeljo smo odšli na sveti krst in rojstni dan. V sredo sem šla dat kri, da bi mi naredili preiskave. Moj najljubši dan je bila sreda zaradi 'športnega' dne.

Maša Kajbič, 3. a

V soboto smo šli na morje v Biograd, in sicer v kamp. Odšli smo z našimi prijatelji. Ko smo prispeli, smo pometali, da bi bilo čisto in lepo. Mami je pospravila kuhinjo, ati pa je pospravil prikolico. Ko smo vse uredili, sem še odšla k našim prijateljem, da vidimo, če so že končali. Res so končali. Igrali smo se igre in se zabavali. Nato je prišla naša prijateljica Tjaša. Pozdravili sva se in je rekla, da mora iti pomagat svoji mami. Midve z mojo sestro pa sva se šli vozit. Odšli smo na igrala in iskali školjke. Ta dan mi je bil zelo zabaven.

Alina Barbarič, 3. a

Amadeja Kocbek, 9. a

Alinja Polanec
 Julija T.č
 Rok^{XD}
 Misa Majerič
 Taja
 August
 Šakelšek
 Titén
 Sara
 Filip Remež
 Amadeja
 Gašper Muršec
 Mhrajčan
 Blaž DVORŠAK
 Sasa Zavernik
 Moj Huson
 Siska Berlic
 Žiga Mulec
 Karim Polanec
 Primož URBANIJA
 Miska Bežjak
 Lana Križanec
 Lucija
 Nejc Arnik
 Patricija Klep